

ЕНЕРГЕТИЧНА СТРАТЕГІЯ УКРАЇНИ
на період до 2035 року

БІЛА КНИГА
ЕНЕРГЕТИЧНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ
«БЕЗПЕКА ТА КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ»

Київ 2014

Проект Енергетичної стратегії України розроблений Національним інститутом стратегічних досліджень на замовлення Міністерства енергетики та вугільної промисловості України. Публікування тексту проекту Енергетичної стратегії України на період до 2035 року, за погодженням із замовником наукової роботи, здійснюється для забезпечення обговорення розробленого проекту стратегії у суспільстві.

Над текстом проекту Енергетичної стратегії України на період до 2035 року працював авторський колектив у складі працівників НІСД, НАН України, інших наукових закладів та профільних експертів з усіх видів діяльності у сфері паливно-енергетичного комплексу. Науковий керівник розробки – завідувач відділу енергетичної, транспортно-комунікаційної, екологічної та техногенної безпеки НІСД, д. держ. упр., Суходоля О.М.

1. Вихідні положення

Україна, уклавши Угоду про асоціацію з Європейським Союзом, прийняла історичне рішення щодо пріоритетів свого розвитку. Дане рішення зумовлює не тільки появу низки зобов'язань, які мають бути у повній мірі відображені у пріоритетах соціально-економічного розвитку країни і зокрема енергетики України. Принциповий вибір України в частині повноцінної інтеграції до співтовариства європейських націй зумовлює і необхідність зміни підходів до формування Україною енергетичної політики, яка має відповідати принципам і практиці ЄС.

У даному контексті Енергетична стратегія України визначає мету та шляхи реалізації енергетичної політики України на довгостроковий період а також окреслює механізми її реалізації. Таким чином, дана Стратегія не є галузевим програмним чи організаційно-розпорядчим документом розвитку галузей паливно-енергетичного комплексу України, що є змістом діючої редакції Енергетичної стратегії України на період до 2030 року. Дана Стратегія є політичним документом який формалізує політику держави, окреслює завдання для свієї системи державного управління та формує механізм концентрації всіх зусиль суспільства на досягнення цілей розвитку всього енергетичного сектору України.

Загальною метою Стратегії є забезпечення потреб суспільства та економіки в паливно-енергетичних ресурсах у технічно надійний та безпечний, економічно ефективний та екологічно прийнятний спосіб для гарантування життєдіяльності суспільства в режимах звичайного та особливого стану.

Стратегія визначає:

- цільовий стан енергетичного сектору України виходячи з пріоритетів забезпечення енергетичної безпеки та реалізації євроінтеграційних прагнень України;
- запровадження сучасних методичних підходів, прийнятих в країнах ЄС, до розроблення документів стратегічного планування та практичної діяльності з реалізації державної політики в енергетичній сфері;
- цілісну систему державного управління реалізацією Стратегії, яка передбачає узгодження Стратегії з системою планування розвитку країни; формування узгодженої системи механізмів державного управління, спрямованої на досягнення цілей та створення системи моніторингу реалізації Стратегії; врахування положень Стратегії всіма причетними до сфери її дії суб'єктами.

Стратегія формує цільову траєкторію розвитку енергетичного сектору, забезпечуючи узгодженість його пріоритетів з більш широкими цілями суспільства та розглядаючи розвиток енергетичного сектору як складову сталого соціально-економічного розвитку України.

Стратегія передбачає:

до 2020 року:

- перехід енергетичного сектору України на ринкові принципи функціонування та конкуренції, що стимулюватиме підвищення ефективності економічної діяльності суб'єктів енергетичного сектору та ефективності використання енергоресурсів суб'єктами господарювання та загалом суспільством;
- ліквідацію критичної залежності України від поставок енергоресурсів з монопольних джерел, підвищення рівня енергетичної безпеки шляхом диверсифікації маршрутів та джерел енергозабезпечення національної економіки;

до 2025 року:

- інтеграцію енергетичного сектору України до енергетичних ринків ЄС та системи європейської енергетичної безпеки;
- забезпечення конкурентоспроможності національного енергетичного сектору на європейському енергетичному ринку шляхом створення сприятливих умов для залучення інвестицій та технічної модернізації об'єктів енергетичного сектору;

до 2035 року:

- повномасштабну інтеграцію енергетичного сектору України до європейського енергетичного ринку з вільним рухом енергоресурсів, інвестицій та технологій, що забезпечить

випереджаюче оновлення галузей енергетики то зростання рівня самозабезпеченості видобувними енергоресурсами;

- технологічне оновлення енергетичного сектору.

Загальним результатом реалізації Стратегії стане перетворення паливно-енергетичного комплексу країни з проблемного сектору, що потребує постійної державної підтримки, на сучасний, ефективний, конкурентоспроможний сектор національної економіки, здатний до сталого розвитку на довгострокову перспективу в умовах регіональної інтеграції та конкуренції на європейському та світовому енергетичних ринках.

Енергетична стратегія України є невід'ємною складовою цілісної стратегії соціально-економічної модернізації України, яка спирається на динамічне економічне зростання, раціональне та ефективне використання національного ресурсного потенціалу, інтеграцію України до європейського економічного та політичного простору.

Ключовим завданням Стратегії також є формування системи забезпечення енергетичної безпеки країни та гарантування стабільного енергозабезпечення національної економіки і суспільних потреб в режимах як звичайного, так і особливого стану.

Політична прийнятність цілей Стратегії, ефективність управлінських рішень у сфері енергетики безпосередньо залежатимуть від їх узгодження з вирішенням ключового стратегічного завдання економічної політики, яким є створення сприятливих умов підвищення конкурентоспроможності національних економічних суб'єктів на зовнішніх та внутрішньому ринках.

На період до 2035 року Стратегія виходить з необхідності реалізації економічної політики, спрямованої на забезпечення економічного зростання та підвищення добробуту громадян України. Прогнозується, що до 2035 року валовий внутрішній продукт України зросте у 2 рази, тобто зростатиме на 3,5% в середньому щорічно.

У той же час, відновлення високої динаміки економічного зростання на основі традиційної структури економіки з високою питомою вагою енергоємних низькотехнологічних секторів та без суттєвого зростання частки валової доданої вартості у випуску продукції, товарів та послуг є малоімовірним.

Україна потребує виправлення деформацій реального сектору у напрямку зниження частки ресурсо- та енергоємних видів діяльності, сприяння зниженню енерго- та екологоемності виробництва шляхом упровадження сучасних технологій, раціоналізації ресурсовикористання, оптимізації територіального розміщення виробництва тощо. Рушієм зростання в промисловості мають стати сектори, які мають нижчу енергоємність та використовують технологічні процеси, що характеризуються високою енергетичною ефективністю.

2. Поточний стан та пріоритети енергетичної політики

Викликом конкурентоспроможності національної економіки є низький рівень її енергоефективності та переважання у структурі економіки енергоємних виробництв.

До цього часу завдання підвищення енергоефективності національної економіки так і не стало визначальним. До останнього часу держава та суспільство України продовжували діяти за інерцією стереотипів існування надлишку енергоресурсів, а державна економічна політика не стимулювала їх ефективного використання. Суб'єкти господарювання та населення продовжують очікувати від держави часткового покриття енергетичних витрат та самоусуваються від дій щодо підвищення енергоефективності.

Існуючі механізми регулювання тарифів для енергопостачальних підприємств у комунальній сфері створюють умови гарантованого отримання коштів через програми субсидування і дотування. У свою чергу «витратна» методологія формування тарифів знижує зацікавленість цих підприємств у підвищенні енергоефективності виробництва. Збереження можливостей уникнути необхідності реалізовувати енергозберігаючі проекти, завдяки отриманню різного роду пільг та заниженню цін на енергоресурси, є суттєвим викликом державній політиці в енергетичній сфері.

Така ситуація спричиняє порушення ринкового балансу (конкуренції) між різними видами енергоресурсів та джерелами енергозабезпечення, перешкоджає підвищенню енергоефективності технологічних процесів українських виробників, чим послаблює конкурентоспроможність національної економіки та держави на світових ринках.

Сталому розвитку національної економіки необхідне надійне, стає енергозабезпечення за прийнятними цінами. Виконання цього завдання потребує реагування на виклики, які загрожують стабільному функціонуванню систем енергозабезпечення, та розв'язання низки нагальних проблем, які перешкоджають розвитку енергетичного сектору.

Ключовим викликом, який потребує нагального реагування, є незадовільний технічний стан енергетичного сектору України, який продовжує погіршуватись унаслідок старіння основних фондів. Більша частина генеруючих активів та мереж енергопостачання зношена та неефективна. Переважна більшість блоків теплових електростанцій перевищили межу фізичного зношення й потребує ґрунтовної модернізації або заміни, більшість блоків атомних електростанцій наближається до межі проектного терміну експлуатації. Баланс потужності енергосистеми України характеризується дефіцитом регулюючих потужностей, що зумовлює нераціональне використання існуючих потужностей та високий рівень втрат. Викиди пилу, оксидів сірки й азоту тепловими станціями України у разі перевищують відповідні норми розвинених країн. Значна частка об'єктів магістральних та розподільчих мереж відпрацювала свій ресурс та потребує модернізації.

Не менш критичне становище спостерігається й у житлово-комунальному господарстві, де через незадовільний фізичний стан спостерігаються значні втрати тепла в теплових мережах (загальні втрати у системі тепlopостачання сягають 45 %, води 40 %), а подеколи й припинення тепlopостачання через аварії мереж. Фонд будівель і споруд перебуває у незадовільному стані, через низьку теплоізолюючу здатність будівель значними є теплові втрати на стороні споживання (у більшості будинків втрати теплової енергії сягають 30 %).

Загалом капітальні інвестиції необхідні для всіх без винятку галузей енергетичного сектору. На даний момент модернізація в окремих сегментах виробництва, транспортування та кінцевого споживання енергії в Україні тільки розпочалася, використовуючи існуючі механізми тарифоутворення та державної підтримки в рамках окремих програм. Така ситуація зумовлює необхідність випереджаючого інвестування у технологічне оновлення енергогенеруючого та енерговикористовуючого обладнання, формування відповідних стимулів у сферах фіскального та грошово-кредитного регулювання, здійснення цільових інвестиційних програм.

Серйозні виклики перспективам розвитку енергетики виникають через незавершеність реформування енергетичних ринків. Існуючі моделі функціонування ринків в Україні не дозволяють сформувати надійні джерела фінансового забезпечення навіть нагальних потреб енергетичного сектору у підтриманні функціонування галузей енергетики на поточному рівні. Субсидування виробників, перехресне субсидування між групами споживачів, пільгові закупівлі енергоресурсів не тільки знижують мотивацію до енергозбереження, але й позбавляють стимулів інвестування у розвиток енергетичного сектору України.

Подолання суперечності між забезпеченням соціального захисту та впровадженням ринкових принципів господарювання в енергетичному секторі потребує модернізації соціальної політики. Збереження практики гарантування соціального захисту окремих категорій споживачів через використання ресурсів паливно-енергетичного комплексу фактично блокує можливість накопичення ресурсів для модернізації його галузей.

При цьому, зусилля останніх років з реформування енергетичних ринків не дають бажаного результату. Прийняття Закону України «Про засади функціонування ринку електричної енергії України» не дозволяє очікувати реальних змін на ринку. Запровадження особливої форми організації взаєморозрахунків в рамках нової моделі ринку електроенергії (модель прямих договорів та балансуєного ринку) через Фонд врегулювання вартісного дисбалансу фактично фіксує систему перехресного субсидування на період до 2030 року. Збереження перехресного субсидування у такій моделі функціонування ринку електроенергії існує ризик сегментації ринку за видами генерації, що принципово унеможливує ринкову конкуренцію та стимулюватиме зростання витрат виробників і цін для споживачів. Фактично існування Фонду унеможливує реалізацію реформ електроенергетичної галузі.

Функціонування ринку природного газу, незважаючи на прийняття Закону України «Про засади функціонування ринку природного газу», залишається деформованим. Збереження дисбалансу між цінами для окремих категорій споживачів зумовлює цілий ряд негативних наслідків. З одного боку, обмеження рентабельності державних компаній з видобування природного газу, через зобов'язання постачати газ для потреб населення за зниженими цінами, стримує зацікавленість у збільшенні обсягів внутрішнього видобутку газу державними компаніями. У свою чергу, у кризовій ситуації це зумовлює запровадження адміністративного регулювання ринку та обмежень на діяльність приватних компаній, що підриває інвестиційний клімат та довіру до Української держави. З іншого боку, недосконалі механізми компенсації різниці в тарифах та субсидування окремих категорій споживачів формують механізм незацікавленості в ефективності діяльності компаній на ринку природного газу та у сфері теплопостачання.

Суттєві виклики постають на ринку нафтопродуктів. Незважаючи на достатні потужності нафтопереробки, на ньому періодично виникають кризові ситуації. Зношена технічна база та морально застарілі виробництва, несприятлива цінова кон'юнктура на ринку, низька глибина переробки нафти та велика собівартість виробництва, низька якість продукції призвели до того, що завантаження нафтопереробних заводів України знизилася до 7-10 % у 2013-2014 роках. Жоден із нафтопереробних заводів України не здатен конкурувати з заводами сусідніх країн і не має ресурсів для масштабної реконструкції. У той же час, непрозорість енергетичної політики у цій сфері призвела до безупинного, протягом останніх років, зростання частки імпортованих нафтопродуктів на українському ринку. Останніми роками близько 80 % ринку нафтопродуктів України забезпечується імпортованими поставками.

Ситуація, що складається на Донбасі - в базовому регіоні вугільної промисловості - змушує Україну фактично заново будувати систему взаємовідносин та принципи функціонування вугільної галузі. Руйнування інфраструктури та зупинка вугільних підприємств в окремих районах Донецької та Луганської областей поставили Україну перед загрозою втрати ролі вугільної промисловості у забезпеченні енергетичної безпеки держави. Без переходу до ринкових умов господарювання, завершення приватизаційних процесів, запровадження конкурентного ринку вугільної продукції забезпечити ефективну роботу вугільної галузі у довгостроковій перспективі неможливо. Фактично діюча до цього часу практика зниження вартості вугілля шляхом бюджетних дотацій з часом перетворилася з інструменту забезпечення збалансування економічних показників державних вугледобувних підприємств з метою забезпечення соціальної стабільності та зайнятості у регіоні на інструмент експлуатації ресурсів зазначених підприємств та субсидування окремих категорій споживачів вугільної продукції. Чинна система надання державної підтримки вугільної галузі вичерпала себе.

Україна є прибічником використання атомної енергетики для забезпечення потреб національної економіки, вбачаючи в її стабільному функціонуванні необхідні передумови для забезпечення належного рівня енергетичної безпеки та сталого розвитку держави. Між тим, в атомно-енергетичному комплексі України накопичилася низка проблем, сукупність яких становить серйозний виклик для енергетичної безпеки держави. Існуючі тарифи на електроенергію, що виробляється на атомних станціях, не покривають всіх експлуатаційних видатків та витрат, пов'язаних з їх будівництвом чи подовженням термінів експлуатації, забезпеченням належного рівня безпеки, поводженням з відпрацьованим паливом і радіоактивними відходами, а також необхідністю накопичення фінансових резервів для зняття енергоблоків з експлуатації. Фінансування власних потреб галузі здійснювалося за залишковим принципом. Уранодобувна галузь та атомно-промисловий комплекс України здебільшого лише декларують свій потенціал, в той час як державні програми їх розбудови раз у раз залишаються невиконаними. При наявності потенціалу, Україні до цього часу не вдалось налагодити власне виробництво ядерного палива для потреб атомної енергетики.

Додатковим викликом при плануванні розвитку енергетичного сектору є боротьба із глобальною зміною клімату і необхідність скорочення викидів парникових газів. У 2009 році на зустрічі Рамкової Конвенції ООН зі зміни клімату її учасники схвалили загальну мету не допустити підняття середньої температури більше ніж на 2⁰С. Для енергетики України це означає

необхідність реалізації цілого комплексу заходів з обмеження викидів парникових газів енергоспалювальними установками та мінімізації негативного впливу енергетики на довкілля.

Без всебічних реформ, залучення масштабних іноземних інвестицій, забезпечення сталості енергетичної та економічної політики Україні ризику стало розвинути та функціонування енергетичного сектору зберігатимуться й надалі. Для зміцнення позицій України у світовому та регіональному поділі праці, забезпечення сталого розвитку національної економіки та енергетичного сектору необхідне проведення не тільки низки непопулярних, але безальтернативних змін в організації функціонування енергетичного сектору, але й здійснення нагальних реформ політичній, адміністративній, трудовій, соціальній, житлово-комунальній сферах.

У період реформування, визначений національним планом реформ «Україна 2020: стратегія розвитку», реалізація Стратегії має забезпечуватись узгодженими діями всіх зацікавлених суб'єктів та здійснюватись при дотриманні визначених принципів державної політики.

Принципами енергетичної політики України на період дії Стратегії визначаються:

- пріоритетність забезпечення сталого розвитку української економіки;
- прозорість державного регулювання енергетичного сектору, стабільність енергетичної політики та наступність управлінських рішень;
- лібералізація відносин на енергетичних ринках, недискримінаційність ціноутворення, гарантування доступу до ринків та мереж;
- сприяння конкуренції, незалежність регуляторів енергетичних ринків, забезпечення захисту споживачів від проявів монополізму, регулювання діяльності природних монополій;
- пріоритетність інноваційного технологічного розвитку та стимулювання оновлення енергетичної інфраструктури;
- входження енергетичного сектору України в європейський енергетичний простір та європейську систему забезпечення енергетичної безпеки.

Для досягнення цілей Стратегії енергетичний сектор має бути послідовно трансформований з дотаційного, проблемного сектору в економічно прибутковий, конкурентний та мобільний сектор національної економіки. При цьому енергетичний сектор України потребує значних довгострокових інвестицій для забезпечення його модернізації, безпеки та конкурентоспроможності.

Системними інструментами реалізації енергетичної політики держави і досягнення цілей Стратегії мають стати скасування існуючої системи субсидування енергопостачання, ліквідація перехресного субсидування на енергетичних ринках, поступовий та прогнозований перехід до ринкового ціноутворення, недопущення втручання органів виконавчої влади у діяльність суб'єктів господарювання та функціонування енергетичних ринків.

Ринкове ціноутворення створить цінові сигнали для суб'єктів господарювання та населення для модернізації обладнання, зміни практики енергоспоживання та сприятиме зростанню інвестицій у нові енергетичні об'єкти. У той же час ринкове ціноутворення забезпечить належний рівень прибутковості енергетичних компаній, які отримають ресурс для модернізації, оздоровить державні фінанси, які спрямовуватимуться на підтримку не окремих суб'єктів енергетичного ринку, а стратегічних проектів, які не є привабливими у ринкових умовах, на засадах державно-приватного партнерства.

Зусилля щодо реформування системи енергетичних субсидій повинні супроводжуватись програмами цільової підтримки для захисту вразливих верств населення. При цьому захист малозабезпечених верств населення слід здійснювати через монетарні механізми, що стимулюватиме ощадливе ставлення до споживання енергоресурсів з боку населення, підвищить відповідальність та ефективність господарювання постачальників.

Трансформація енергетичного сектору України має розпочатися з радикального перегляду політики енергоефективності. З огляду на фінансові обмеження в Україні енергетична політика на найближчу перспективу має зосередитися на підвищенні рівня енергоефективності в енергетичному та житлово-комунальному секторах. Пріоритетними завданнями мають стати підвищення ефективності використання енергоресурсів енергоспоживаючими установками, у будівлях та системах енергопостачання, завершення встановлення приладного обліку

постачання та споживання енергоресурсів та послуг, формування інституту власності (управління) для багатоквартирних житлових будинків та отримання ними, за допомогою державних та приватних банків, інвестицій для підвищення енергоефективності.

Скорочення попиту на енергоресурси у реальному секторі економіки має стати ключовим пріоритетом для уряду, передусім з точки зору запровадження нових механізмів стимулювання суб'єктів господарювання до підвищення енергоефективності на стороні споживання. Запровадження механізмів управління попитом, зокрема механізму «енергетичних послуг» як альтернативи новому виробництву енергії, відповідає зобов'язанням України в рамках приєднання до Договору про заснування Енергетичного Співтовариства.

Потребують уточнення й економічні механізми стимулювання енергоефективності як в частині переорієнтування їх на цільову групу споживачів енергоресурсів, так і в частині перегляду організаційних форм їх реалізації. Реалізація вказаної мети має відбуватися за рахунок створення інституційних умов спрямування інвестицій споживачам через використання ринкової фінансової інфраструктури та цінового стимулювання суб'єктів господарювання до підвищення ефективності використання енергоресурсів.

Взяті Україною зобов'язання в частині зниження впливу енергетики на довкілля обумовлюють потребу у додаткових обсягах інвестицій. Пріоритетом у цьому напрямі буде обмеження викидів парникових газів великими паливоспалювальними установками, що можливо досягнути за рахунок реалізації комплексу заходів з енергоефективності, енергозбереження та розширення використання відновлюваної енергетики. В частині мінімізації негативного впливу енергетичного сектору на довкілля пріоритетними напрямками державної політики є зменшення утворення шкідливих речовин у процесі виробничої діяльності шляхом впровадження прогресивних технологій виробництва та локалізації (уловлювання) викидів і скидань із подальшою їх нейтралізацією, складуванням й утилізацією.

Враховуючи прогнозоване обмеження ресурсів держави, пріоритетом енергетичної політики є формування механізмів залучення інвестицій, що поєднують державне та приватне фінансування, а також залучення ресурсів міжнародних фінансових організацій, можливостей міжнародних угод та програм розвитку. Важливою у цьому контексті є активізація діяльності та розширення участі України в механізмах інвестування, що формуються в рамках політики щодо обмеження змін клімату. Сприятиме цьому приєднання України до низки міжнародних угод, зокрема з розширення доступу до міжнародного вуглецевого фінансування та інших механізмів «посткіотського періоду», програм міжнародних фінансових інститутів та розширення двосторонньої співпраці між урядами.

Фундаментальною умовою формування сприятливого інвестиційного клімату в енергетичному секторі є докорінне покращення ділового клімату в Україні, включаючи утвердження верховенства права, впровадження незалежного та суворого нагляду у сфері конкуренції та рішуче просування в бік ринкового ціноутворення. Це нагальне завдання потребує невідкладного завершення реформування енергетичних ринків, гарантування доступу до ринку, забезпечення стабільності та прозорості умов господарювання, обмеження втручання держави у функціонування ринків та діяльність суб'єктів господарювання.

Завершення процесу приватизації енергетичних активів, за винятком стратегічних, є першочерговим завданням, без виконання якого не вдасться створити прозорий та сприятливий для інвесторів інвестиційний клімат. Завданням на даному напрямку є формування нормативно-правової бази, що сприятиме конкуренції на енергетичних ринках та є ключовою для залучення інвестицій та гарантування українським споживачам енергії вигоди від ефективного функціонування на ринку. Забезпечення недискримінаційного доступу третіх сторін до мереж та незалежне і ефективно регулювання їх діяльності на ринку є необхідною умовою вдосконалення ринку. Для підвищення прозорості доходів та довіри інвесторів Україна має використовувати інструментарій, наданий законодавством Європейського Союзу та міжнародними ініціативами щодо прозорості у видобувних галузях, підвищення прозорості функціонування ринків та транспортних коридорів.

Національні регулятори у енергетичній сфері мають закріпити статус незалежного органу регулювання ринку. Регулятор має відстоювати не тільки інтереси держави в частині забезпечення імплементації та дотримання суб'єктами господарювання встановлених правил

функціонування енергетичних ринків та сприяти інтересам суб'єктів господарювання в отриманні справедливого відшкодування їх затрат на забезпечення потреб споживачів в енергії та енергоресурсах, але й виступати гарантом прав споживачів на доступ до енергопостачання за найнижчими цінами у недискримінаційний спосіб.

Збойна агресія проти України, чітко відобразила нагальність формування системи забезпечення енергетичної безпеки країни в режимі як звичайного, так і особливого стану. Україна має запровадити механізм надійного забезпечення енергетичних потреб суспільства на випадок блокування поставок енергоресурсів або пошкодження енергетичної інфраструктури.

Диверсифікація маршрутів та джерел поставок енергетичних ресурсів, постачальників енергетичних технологій на енергетичний ринок України має стати пріоритетом енергетичної політики. У найкоротші терміни необхідно забезпечити участь України в реалізації спільних з ЄС інфраструктурних проєктів, що сприятимуть підвищенню стабільності поставок енергоресурсів на ринок України та її енергетичній безпеці. Розширення технічних можливостей та розвиток організаційно-інституційної основи транскордонної торгівлі енергоресурсами з країнами ЄС забезпечить не лише диверсифікацію джерел та маршрутів постачання електричної енергії, природного газу, нафти та нафтопродуктів, але й технологічну інтеграцію України до єдиного європейського енергетичного ринку. Розширення використання ядерного палива та ядерних технологій із залученням провідних компаній світу дозволить знизити критичний рівень залежності атомно-промислового комплексу від російських ядерних технологій.

В умовах зростаючих ризиків та загроз критичній енергетичній інфраструктурі необхідно суттєво переглянути принципи та побудувати нову систему захисту стратегічних об'єктів енергетики. Кінцевою метою має стати багаторівнева, комплексна, добре скоординована система попередження та захисту життєвоважливих об'єктів від зовнішніх загроз. Необхідним є залучення приватного сектору до забезпечення енергетичної безпеки країни, впровадження механізмів узгодження дій органів державної влади та суб'єктів господарювання в кризових ситуаціях. Суб'єкти господарювання також мають брати участь у формуванні стратегічних запасів енергоресурсів на випадок кризових ситуацій. Завдання підвищення конкурентоспроможності енергетичного сектору полягає у забезпеченні не тільки економічної привабливості, але й спроможності суб'єктів господарювання аналізувати ризики та забезпечувати свою готовність до сталого функціонування у випадку реалізації ідентифікованих загроз.

В частині розширення міждержавного співробітництва, вибору принципів функціонування та регулювання енергетичного сектору Стратегія фіксує мету енергетичної політики України - інтеграцію України до енергетичного ринку Європейського Союзу. Досягнення цієї амбіційної мети передбачає:

- впровадження Україною положень Третього енергетичного пакету ЄС, спрямованих на створення конкурентних та недискримінаційних умов господарювання на внутрішньому енергетичному ринку;
- інтеграцію об'єднаної енергетичної системи України до Союзу європейської електричної мережі відповідно до вимог ENTSO-E з метою забезпечення технологічної інтеграції України та виходу українських виробників електроенергії на європейський ринок;
- розширення транскордонної інфраструктури постачання газу між Україною та ЄС, що, окрім диверсифікації постачання газу в Україну, дозволить створити на базі українських підземних сховищ газу торгову площадку та забезпечити повноцінне входження України до європейського газового ринку;
- активну участь України у регіональних та галузевих міжнародних організаціях з метою взаємоузгодженого та скоординованого вирішення спільних проблем, обговорення та прийняття рішень з проблемних питань забезпечення енергетичної безпеки та солідарних дій під час кризових явищ в енергетичних секторах відповідних країн.

3. Цілі та завдання Стратегії

Стратегія є основним документом державної енергетичної політики, що визначає загальні цілі довгострокового розвитку енергетичного сектору країни, завдання та окреслює механізми реалізації державної енергетичної політики.

Метою Стратегії є забезпечення потреб суспільства та економіки в паливно-енергетичних ресурсах у технічно надійний та безпечний, економічно ефективний, екологічно прийнятний спосіб для гарантування поліпшення умов життєдіяльності суспільства.

Цільовий стан енергетичного сектору України, на досягнення якого спрямовується Стратегія, визначається виходячи із необхідності:

- задоволення потреб суспільства в умовах як нормального, так і особливого стану;
- технічно надійного та безпечного функціонування систем енергозабезпечення суспільства;
- економічної ефективності функціонування систем енергозабезпечення та загалом енергетичного сектору України;
- енергетичної ефективності використання енергоресурсів суспільством та національною економікою;
- екологічно прийняттого рішення впливу енергетики на довкілля та клімат;
- спроможності держави формувати та здійснювати політику захисту національних інтересів незалежно від наявних і потенційних загроз внутрішнього та зовнішнього характеру в енергетичній сфері.

Безпосередні кількісні та якісні цільові параметри Стратегії визначаються з урахуванням вимог забезпечення сталого розвитку українського суспільства на довгострокову перспективу, пріоритетів розвитку національної економіки та міжнародних зобов'язань України.

Основними цільовими параметрами на період до 2035 року є:

- **зниження до 2035 року енергоємності валового внутрішнього продукту до рівня 0,17 кг н.е. на 1 дол. США ВВП України (ПКС) та наближення за цим показником до країн зі схожими кліматичними, географічними та економічними параметрами;**
- **оптимізація структури енергетичного балансу держави виходячи з вимог енергетичної безпеки та забезпечення частки відновлюваної енергетики на рівні 20%;**
- **досягнення до 2020 року рівня залежності від постачання енергоресурсів з однієї країни (компанії) не більше 30 % від загального обсягу імпорту (для ядерного палива цільові значення встановлюються окремо);**
- **досягнення до 2035 року рівня залежності від постачання з однієї країни не більше 30 % від загального обсягу споживання всіх видів енергоресурсів;**
- **забезпечення гарантованої відповідності генеруючих потужностей обсягам та режимам споживання електроенергії в об'єднаній енергетичній системі України, зокрема в частині наявності регулюючих потужностей;**
- **забезпечення до 2025 року технічної інтеграції ринків електроенергії та газу України та ЄС (наявність мереж транскордонної передачі) на рівні не менше 15 % відносно обсягу внутрішнього ринку України;**
- **формування до 2035 року системи гарантованого енергозабезпечення потреб національної економіки і суспільства в особливий період на рівні 90 днів споживання.**

Деталізовані цілі Стратегії, визначені виходячи із стратегічних цілей в інших сферах життєдіяльності, політичних рішень та міжнародних зобов'язань України, наведено у Додатку 1.

Цільову структуру енергетичного балансу України у 2035 році, що забезпечує реалізацію цілей Стратегії, наведено у Додатку 2.

Реалізація Стратегії потребує цілеспрямованості та послідовності енергетичної політики поряд із гнучкістю застосування управлінських рішень, адекватних реальній соціально економічній ситуації. Відтак конкретні управлінські рішення, які прийматимуться на виконання Стратегії, мають забезпечувати:

- наближення нормативно-правового та законодавчого поля, зокрема в енергетичній сфері, до принципів та положень законодавства ЄС, зокрема викладених в Угоді про асоціацію

Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони;

- утримання від будь-якої діяльності, яка може ускладнити розвиток конкуренції на енергетичних ринках, ринку енергетичних послуг, підвищення ефективності використання енергії та пріоритетів України в частині забезпечення низьковуглецевого розвитку економіки;
- забезпечення, при необхідності застосування соціальної допомоги, мінімального рівня її впливу на принципи функціонування енергетичних ринків;
- сприяння розвитку ініціативи суб'єктів господарювання та якості корпоративного менеджменту на основі індикативного планування та укладання Добровільних угод щодо виконання положень Стратегії;
- утримання від прийняття актів законодавства, які негативно впливають на сталість та прогнозованість правил гри на енергетичних ринках.

Досягнення цілей Стратегії відбувається шляхом реалізації комплексу заходів за визначеними етапами. Етапність реалізації Стратегії дозволяє забезпечити сталість енергетичної політики щодо досягнення довгострокових цілей та гнучкість у застосуванні конкретних механізмів реалізації, виходячи із реальної ситуації.

Встановлюються такі етапи реалізації Стратегії.

1) Етап реформування (2015-2020), на якому передбачається завершення дії програм та проєктів, започаткованих раніше за існуючих норм та правил управлінської, політичної, господарської діяльності. У цей період слід очікувати збереження низки обмежуючих чинників: тиску популістичних рішень, відносної недієздатності органів державної влади тощо, що створюватиме можливість для реалізації лише незначного кола завдань розвитку енергетичного сектору. Завданнями даного етапу є зміна підходів до управління енергетичним сектором, зокрема завершення приватизаційних процесів та реформування енергетичних ринків, ліквідація системи опосередкованих розрахунків в енергетиці та переходу до безпосередніх договірних відносин між виробниками та споживачами енергоресурсів на основі ринкового ціноутворення.

Передусім у період до 2020 року необхідно забезпечити:

- припинення політики «пільгових» цін для окремих груп споживачів та перехід на єдині для всіх груп споживачів принципи ціноутворення;
- завершення процесу приватизації та/або корпоратизації в енергетичному секторі, уточнення повноважень та завдань органів виконавчої влади у сфері енергетики;
- завершення формування законодавчої бази реформування енергетичних ринків, забезпечення реформування енергетичних ринків та посилення незалежності національних регуляторів енергетичних ринків;
- децентралізацію владних повноважень та передачу ресурсів та відповідальності за функціонування житлово-комунальної сфери та комунальної енергетики на місцевий рівень, обґрунтовану децентралізацію систем енергозабезпечення з використанням місцевих видів палива та відновлюваних джерел енергії;
- впровадження системи енергоменеджменту, проведення енергетичного аудиту, розроблення законодавства з надання енергетичних послуг (реалізації проєктів енергоефективності споживачами за сприяння постачальників);
- виконання програми підготовки енергетичних систем України (електроенергетичної, газотранспортної) до роботи в синхронному режимі з енергетичними системами ЄС;
- забезпечення диверсифікації маршрутів та джерел постачання енергоресурсів з метою зниження залежності України від поставок з монопольних джерел;
- запровадження системи стратегічного планування як в частині періодичного затвердження перспективних ключових параметрів розвитку енергетичного сектору, так і в частині проведення аналізу ризиків та загроз енергетичній безпеці та оцінки стану реалізації Стратегії.

Вирішення зазначених нагальних завдань дозволить сформувати нову систему взаємовідносин між постачальниками та споживачами енергетичних послуг, чітко визначити відповідальність суб'єктів взаємовідносин в енергетичному секторі, їх можливості та інструменти залучення інвестицій. Одночасно це підвищить відповідальність власників об'єктів енергетики за ефективність їх діяльності та зацікавленість суб'єктів господарювання та органів

влади у підвищенні енергоефективності, відкриє можливості для інноваційного розвитку енергетичного сектору.

2) Етап модернізації та корпоративного розвитку (2021-2025), на якому, після завершення нагальних політичних та економічних перетворень в країні, слід очікувати прагматизації економічних відносин, що підвищить відповідальність та зацікавленість суб'єктів господарювання в ефективності діяльності. На даному етапі передбачається повноцінне запровадження нових моделей функціонування енергетичних ринків, збільшення повноважень та відповідальності місцевих органів влади за результати життєдіяльності громад. Завданнями даного етапу є реформування системи управління в енергетичному секторі та запровадження законодавства з питань фінансово-економічного регулювання енергетики відповідно до ринкових моделей, а також підвищення корпоративної культури суб'єктів господарювання та їх спроможності використовувати доступні інструменти внутрішнього та зовнішнього ринку капіталу та ресурсів енергетичного ринку України. Має відбутися суттєве вдосконалення законодавчої бази забезпечення енергетичної безпеки держави в умовах лібералізованих енергетичних ринків, зокрема в частині використання доступних ресурсів в умовах надзвичайних ситуацій.

Пріоритетами даного етапу є забезпечення до 2025 року:

- забезпечення, синхронно із поданням заявки на вступ України до ЄС, приєднання об'єднаної енергетичної системи України до європейської мережі операторів систем передачі електроенергії (ENTSO-E) та інтеграцію газотранспортної системи України до Європейської мережі операторів системи транспортування газу (ENTSO-G);
- повноцінної імплементації положень «Третього енергетичного пакету» та інших Директив ЄС;
- розвитку інституційного середовища для функціонування енергетичних ринків та загалом бізнесу в енергетичній сфері за європейським зразком;
- реформування системи оподаткування у видобувній галузі з метою забезпечення рівних умов господарювання та створення привабливого інвестиційного клімату;
- створення обґрунтованої системи енергетичних та екологічних податків (оподаткування енерговикористання) та концентрації інвестиційного ресурсу для реалізації масштабних проектів в рамках створення фондів фінансування проектів розвитку енергетики;
- посилення вимог до енергоспоживаючого обладнання та будівель (стандарти, регламенти, сертифікація тощо);
- запровадження системи управління попитом, зокрема запровадження зобов'язань щодо надання енергетичних послуг;
- формування системи забезпечення енергетичної безпеки, узгодження дій держави та суб'єктів господарювання в мирний час та в особливий період.

Вирішення завдань цього етапу сформує основу забезпечення сталого інноваційного розвитку енергетичного сектору в умовах конкурентних відносин. Підвищення якості корпоративної культури суб'єктів господарювання відкриє шлях до реалізації масштабних інноваційних проектів розвитку галузей енергетичного сектору, забезпечить сталість розвитку енергетичних компаній.

3) Етап інтеграції та інноваційного оновлення (2026-2035), на якому Україна повністю інтегрується до системи міжнародної співпраці, а енергетичний сектор функціонуватиме в рамках спільного європейського енергетичного ринку відповідно до єдиних правил. Завданням цього етапу є формування системи державної підтримки науково-технологічного та інноваційного розвитку енергетичного сектору України, розширення активності та спроможності національних компаній на світових енергетичних ринках, інноваційне оновлення основних фондів енергетичного сектору України з використанням можливостей міжнародної інтеграції. На цьому етапі має бути завершено формування системи забезпечення енергетичної безпеки.

Пріоритетами етапу є:

- підтримка ринкової фінансової інфраструктури щодо реалізації проектів оновлення основних фондів енергетичного сектору;

- запровадження цільових програм розвитку технологічних платформ, що визначатимуть довгостроковий вплив на структуру енергетичного балансу та структуру економіки країни;
- посилення вимог до способів енерговикористання, технологій та обладнання через перегляд цільових рівнів енергоспоживання та екологічних параметрів;
- забезпечення захисту прав споживачів щодо доступу до якісного енергозабезпечення;
- формування системи підтримки проведення перспективних наукових досліджень, розробки та впровадження нових енергетичних технологій, технологій енерговикористання тощо;
- розвиток внутрішнього ринку торгівлі квотами на викиди парникових газів як ринкового інструменту інвестування проектів енергозбереження та зниження рівня викидів;
- використання фінансових ресурсів та можливостей поглибленої міжнародної співпраці України для модернізації енергетичного сектору;
- створення системи підтримки реалізації пілотних проектів впровадження новітніх енергетичних технологій та технологій енерговикористання;
- уточнення енергетичних (екологічних) податків як інструменту регулювання структури енергетичного балансу, реалізація пріоритетів низьковуглецевого розвитку економіки;
- формування інструментів підтримки національних енергетичних компаній щодо розширення їх участі в європейських та глобальних ринках та проектах, які сприятимуть посиленню енергетичної безпеки України;
- повноцінна та активна участь України в системі міжнародних угод та міжнародних проектах у сфері енергетики з метою формування спільної системи забезпечення енергетичної безпеки.

Виконання завдань даного етапу забезпечить інноваційне оновлення галузей енергетичного сектору та сформує засади його сталого розвитку на довгострокову перспективу. Буде сформовано нову систему відносин між державою та суб'єктами господарювання, що забезпечить інституційну основу залучення суб'єктів господарювання до завдань забезпечення енергетичної безпеки держави та підтримки національних компаній в умовах конкурентної боротьби на зовнішніх ринках.

З метою узгодження дій зацікавлених суб'єктів Стратегія передбачає необхідність прийняття на кожний етап виконання узагальненої програми реалізації (плану заходів), яка деталізуватиме пріоритети енергетичної політики через конкретизацію механізмів реалізації, прийняття необхідних законодавчих актів, визначатиме відповідальних виконавців.

Стратегія передбачає узгодження безпосередніх завдань щодо реалізації конкретних проектів з існуючою системою планування та прогнозування економічного і соціального розвитку країни, а саме їх відображення у рамках державних цільових програм, галузевих та інших програм розвитку енергетичного сектору та галузей економіки тощо. Саме на рівні програм буде здійснюватись безпосередній розподіл ресурсів на потреби розвитку енергетичного сектору (реалізацію конкретних проектів) з врахуванням політико-економічного становища в країні.

Цілі та завдання комплексу державних цільових програм будуть узгоджені між собою для забезпечення концентрації зусиль країни та забезпечення реалізації Стратегії. Кінцевим результатом виконання цільових програм є досягнення кількісних та якісних показників, визначених цільовим станом енергетичного сектору України (Додаток 1), прогнозним енергетичним балансом на 2035 рік (Додаток 2), та «дорожньою картою» реалізації Стратегії (Додаток 3).

4. Пріоритети розвитку галузей енергетичного сектору

Досягнення цілей Стратегії забезпечується через реалізацію конкретних проектів розвитку в окремих галузях енергетичного сектору відповідно до визначених моделей та правил функціонування енергетичних ринків.

Прогноз розвитку окремих галузей енергетики сформований на основі поточної соціально-економічної ситуації на внутрішньому ринку України, рівня цін на енергетичні ресурси та технології на світових ринках і передбачає досягнення загальних цілей Стратегії з урахуванням міжнародних зобов'язань, взятих Україною, та необхідності мінімізувати економічне навантаження енергетичного сектору на кінцевих споживачів.

Зокрема, поточний прогноз соціально-економічного розвитку України (забезпечення зростання ВВП України у 2 рази до 2035 року) базується на необхідності радикального технологічного оновлення національної економіки та соціальної сфери, здійснення відповідних масштабних інвестиційних проектів. При цьому прогноз розвитку економіки виходить з необхідності максимального використання внутрішнього потенціалу у реалізації зазначених амбіційних цілей, що формує перспективу завантаження металургійного, будівельного, транспортного та енергетичного секторів національної економіки.

Прогнозна динаміка росту ВВП та випуску продукції наведена у Таблиці 1.

Таблиця 1. Прогнозна динаміка росту ВВП та випуску продукції на період до 2035 року

	2013	2020	2025	2030	2035
ВВП в цінах 2012 року, млрд. грн.	1411	1728	2032	2427	2878
Випуск продукції, млрд. грн.	3142	3481	3886	4666	5226

Динаміка розвитку окремих секторів національної економіки та структура утворення ВВП наведені відповідно на рис. 1 та рис. 2. Структура випуску продукції наведена на рис. 3.

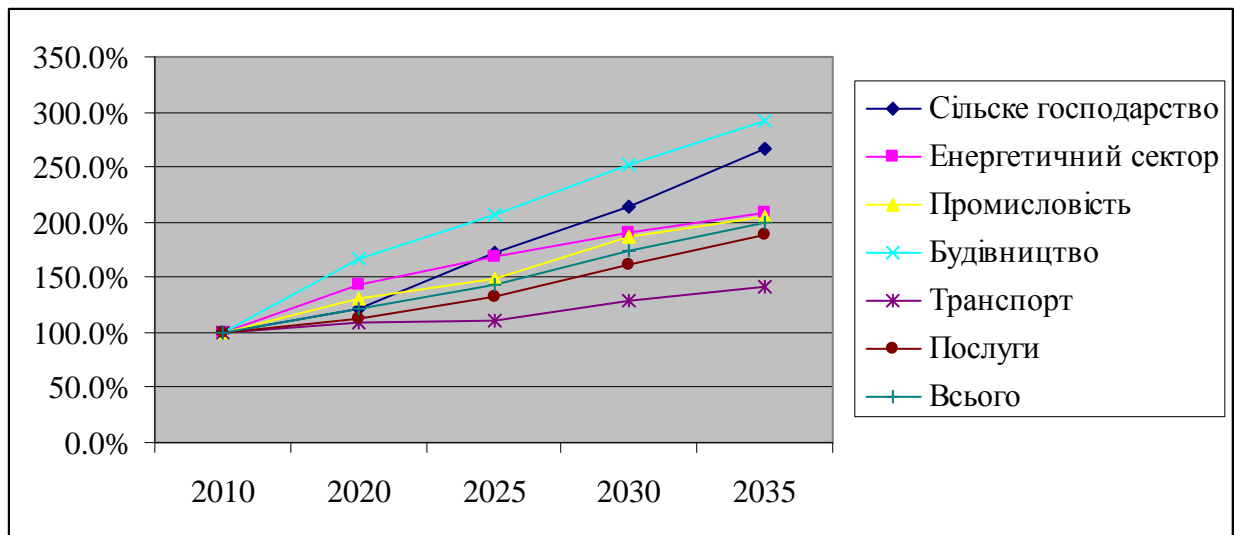

Рис. 1. Прогноз динаміки утворення ВВП окремими секторами національної економіки

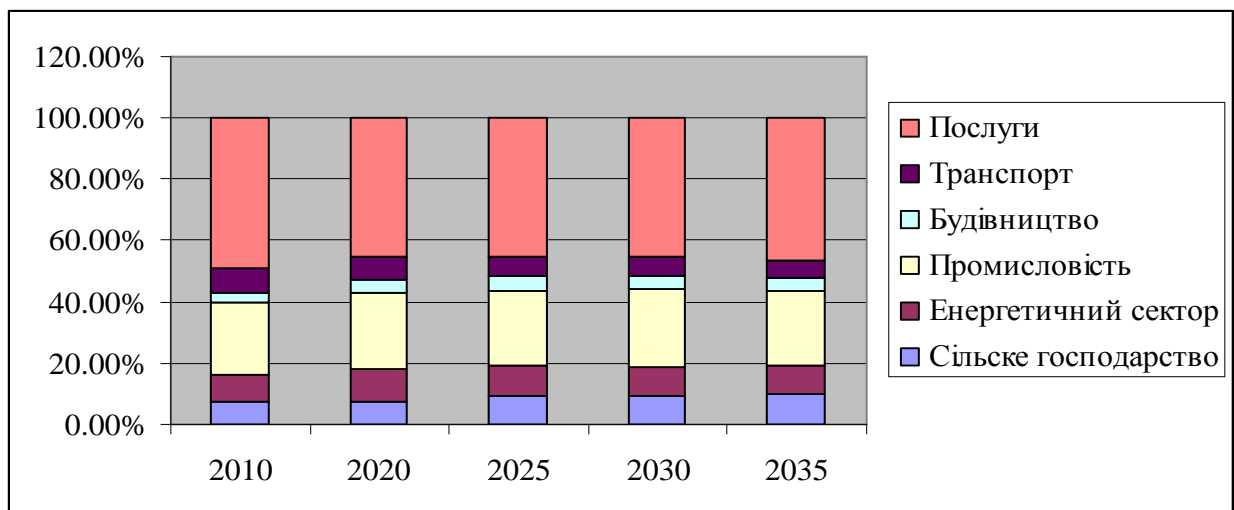

Рис. 2. Структура утворення ВВП секторами національної економіки

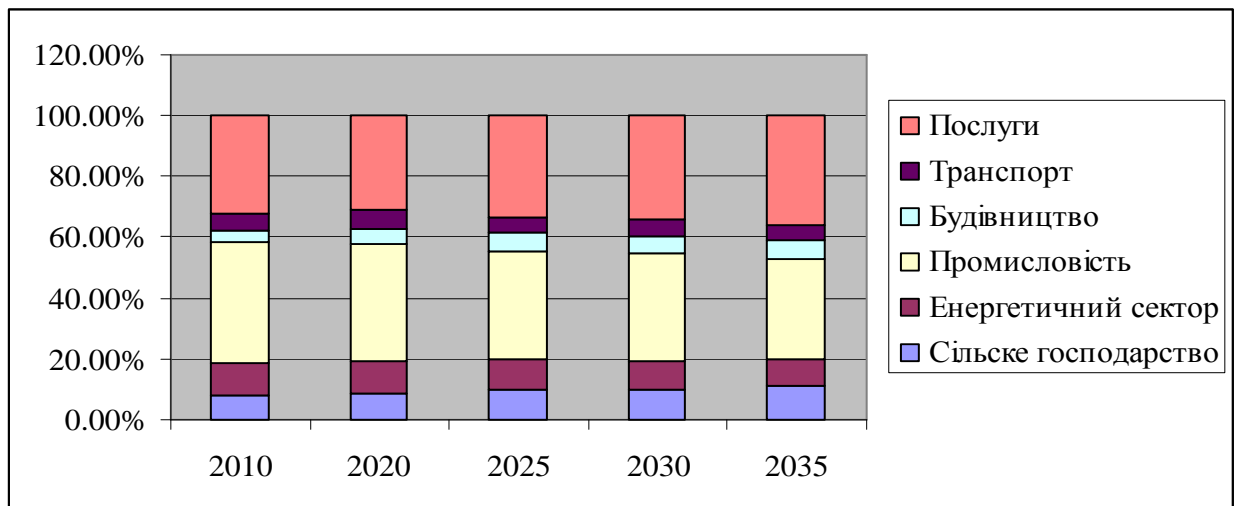

Рис. 3. Структура випуску продукції за секторами національної економіки

Водночас, взяті Україною міжнародні зобов'язання та цілі забезпечення сталого розвитку накладають на національну економіку та енергетичний сектор низку обмежень щодо необхідності інноваційного оновлення енергетичного сектору, розширення використання відновлювальних джерел енергії, зниження енергоємності національної економіки, впливу енергетики на навколишнє середовище тощо.

Загальний прогнозний енергетичний баланс України на період до 2035 року, з врахуванням зазначених обмежень, наведений у Таблиці 2.

Таблиця 2. Прогнозний баланс споживання паливно-енергетичних ресурсів на період до 2035 р.

Споживання ПЕР, млн. т н.е.	2013	2020	2025	2030	2035
Вугілля	41.4	37.69	38.37	37.27	33.78
Природний газ	39.5	37.33	33.57	33.20	34.17
Нафтопродукти	9.85	13.97	14.86	15.74	16.48
Атомна енергія	21.9	25.31	25.38	27.39	32.86
Біомаса, біопаливо та відходи	1.56	6.38	8.91	11.85	13.10
Сонячна енергія	0.07	0.37	0.56	0.70	0.84
Енергія вітру	0.08	0.21	0.32	0.43	0.54
Гідравлічна енергія*	1.14	0.93	1.02	1.21	1.25
Енергія доквілля	0.05	0.78	1.42	1.86	2.40
Нетто експорт		-1.03	-1.29	-2.15	-2.58
Всього, в т.ч.	115.55	121.92	123.12	127.49	132.84
не енергетичне використання	4.93	4.72	4.96	5.16	5.31
енергетичне використання	110.62	117.20	118.17	122.33	127.53
у тому числі ВДЕ	3.13	8.66	12.23	16.05	18.12
Частка ВДЕ у споживанні первинних ресурсів, %	2.7	7.4	10.3	13.1	14.2
ВВП, млрд. дол. США (ПКС 2005)	391	457	540	638	761
Енергоємність, кг н.е./тис.дол. США	0.33**	0.27	0.23	0.20	0.17
Кінцеве споживання	69.56	78.89	80.84	85.13	88.91
Частка ВДЕ у валовому кінцевому споживанні, %	4.5	11.0	15.1	18.9	20.4

* прогноз на 2020-2035 роки не враховує енергію отриману від ГАЕС

** Дані МЕА за 2012 рік скореговані відповідно даних Держстату щодо зниження енергоємності відносно 2012 року (Енергетичний баланс України за 2013 рік)

Визначені Стратегією цілі передбачається досягти завдяки реалізації пріоритетних напрямів розвитку галузей енергетичного сектору. Послідовність заходів, часові рамки та обсяги інвестицій, необхідні для досягнення прогнозованих цілей будуть відображені в програмах прийнятих на виконання Стратегії та залежатимуть від реальних показників соціально-економічного розвитку країни та доступних енергетичних, технологічних та інвестиційних ресурсів для суб'єктів господарювання на енергетичних ринках.

При виникненні ризиків недосягнення прогнозованих цілей економічного розвитку, недостатності інвестиційних ресурсів для реалізації проектів в енергетичній сфері відповідним чином коригуватимуться абсолютні показники введення в експлуатацію об'єктів енергетики, виробництва продукції, що, однак, не впливатиме на завдання досягнення загальних системних цілей Стратегії.

Пріоритети розвитку електроенергетичної галузі

Пріоритетами розвитку електроенергетичної галузі стануть оптимізація структури генеруючих потужностей з урахуванням особливостей залучення до енергетичного балансу відновлюваної енергетики та розвиток мереж електропостачання, що передбачає зниження ступенів трансформації та наближення високовольтних мереж до споживача, підвищення гнучкості системи шляхом реалізації принципу «інтелектуальних мереж».

Розвиток **теплової генерації** визначатиметься наявністю та вартістю запасів власного вугілля та природного газу, а також розвитком енергетичних технологій використання біомаси та інших видів палива. У зв'язку із прогнозованим збереженням високої вартості природного газу передбачається збереження значної частки вугільної генерації. У той же час, вимоги щодо обмеження негативного впливу енергетики на довкілля потребуватимуть масштабної модернізації та оновлення генеруючих потужностей теплової генерації, що зумовлюватиме відносну стабілізацію загальної встановленої потужності вугільних ТЕС на існуючому рівні.

Дані вимоги формуватимуть значні потреби в інвестиційних ресурсах для забезпечення будівництва заміщуючих потужностей з використанням сучасної технологічної бази. За період реалізації Стратегії передбачається заміщення щонайменше половини існуючих потужностей ТЕС новими блоками на основі технологій, які дозволяють досягати європейських стандартів по викидах забруднюючих речовин та використання інших видів палива. Решта блоків ТЕС буде модернізована та оснащена необхідним обладнанням для забезпечення відповідності екологічним вимогам.

Суттєвого оновлення потребують магістральні та розподільчі мережі електропостачання, що зумовлюватиме потребу у значних інвестиційних ресурсах як з боку безпосередніх власників (в рамках корпоративних програм розвитку), так і боку держави (в рамках реалізації програми інтеграції ОЕС України до енергосистеми ENTSO-E).

Подальший розвиток **ядерного енергетичного сектору** на період до 2035 року прогнозується виходячи з того, що частка атомної генерації в загальному обсязі виробництва електроенергії зберігатиметься приблизно на рівні 50 %. У період до 2025 року передбачається подовження терміну експлуатації діючих блоків та побудова двох енергоблоків на майданчику Хмельницької АЕС. Розширення будівництва нових енергоблоків має відбуватися за умови досягнення діючими атомними станціями коефіцієнта використання встановленої потужності на рівні 80%, за наявності пропускної спроможності електромереж та можливостей налагодження експортних поставок електроенергії.

Іншими пріоритетом атомно-промислового комплексу України стане завдання із виробництва власного ядерного палива (без етапу збагачення урану), промислового освоєння технологій виготовлення необхідної цирконієвої продукції, розбудови інфраструктури поводження з відпрацьованим паливом та радіоактивними відходами. Поряд з цим вимоги забезпечення енергетичної безпеки зумовлюватимуть реалізацію програми диверсифікації постачання ядерного палива та ядерних технологій для потреб українського атомно-промислового комплексу.

Важливим пріоритетом ядерного енергетичного сектору має стати підвищення його конкурентоспроможності на відкритому лібералізованому енергетичному ринку України, що потребуватиме стратегічного вибору ринкових механізмів регулювання розвитку компанії - оператора АЕС та компанії з виробництва ядерного палива.

Передбачається стале розширення використання всіх видів **відновлюваної енергетики**, яка стане одним з інструментів гарантування енергетичної безпеки держави. Прогнозується зростання частки відновлювальної енергетики до рівня 20% у валовому кінцевому енергоспоживанні. Зростатиме частка сектору електроенергетичної галузі, який у якості джерела енергоресурсу використовує тверду біомасу та біогаз, що зумовлюватиметься як відносною сталістю виробництва (за наявності ресурсної бази), так і тенденцією до формування локальних генеруючих потужностей. Перевага віддаватиметься одночасному виробництву теплової та електричної енергії в когенераційних установках в рамках децентралізації системи енергопостачання.

У той же час, зростання виробництва електроенергії на базі відновлюваних джерел енергії на основі вітрової та сонячної енергетики обмежуватиметься спроможністю електроенергетичної системи компенсувати коливання їх потужності та рівнем економічного навантаження на споживача. При цьому, розширення даних видів генерації безпосередньо у споживача не підпадає під обмеження енергосистеми і формує перспективу динамічного розвитку на місцевому рівні.

Зберігатиметься сталість розвитку **гідроелектроенергетичної галузі**. Очікується, що загальна встановлена потужність великої гідроенергетики досягне щонайменше 15 % загальної встановленою потужності в єдиній енергетичній системі України. Додатковий потенціал розвитку гідроенергетики може бути реалізований за рахунок малої та мікро гідроенергетики.

Цільові показники розвитку електрогенерації наведені у Таблиці 3.

Таблиця 3. Цільові показники розвитку електрогенерації до 2035 року

		2013	2020	2025	2030	2035
Встановлена потужність	ГВт	54,6	52,0	57,5	60,6	66,8
ТЕС (разом з ТЕЦ)	ГВт	34,2	27,2	29,8	29,8	31,8
у тому числі ТЕС_ВДЕ	ГВт	0,02	0,8	1,8	2,3	2,4
АЕС	ГВт	13,8	14,8	15,0	15,0	18,0
ГЕС	ГВт	4,6	5,0	5,4	6,2	6,2
ГАЕС	ГВт	0,87	2,6	3,6	4,7	4,7
ВЕС	ГВт	0,34	1,4	2,1	2,7	3,4
СЕС	ГВт	0,75	1,0	1,6	2,2	2,7
Виробництво електроенергії	млрд.кВт.год	194,4	209,7	233,2	258,3	276,3
ТЕС	млрд.кВт.год	95,5	93,2	111,5	122,6	117,3
у тому числі ТЕС_ВДЕ	млрд.кВт.год		5,5	12,3	16,0	17,1
АЕС	млрд.кВт.год	83,21	97,0	97,3	105,0	126,0
ГЕС	млрд.кВт.год	14,47	10,8	11,9	14,0	14,5
ГАЕС	млрд.кВт.год		5,1	7,1	9,1	9,1
ВЕС	млрд.кВт.год	0,64	2,5	3,7	5,0	6,3
СЕС	млрд.кВт.год	0,57	1,2	1,9	2,6	3,2
Витрати палива на відпущену електроенергію	гу. п./кВтг	396	390,4	373,4	357,9	332,7

Пріоритети розвитку систем теплопостачання та теплозабезпечення населених пунктів

У галузі теплопостачання зростання споживання теплової енергії відбуватиметься у комерційному та житловому секторі за рахунок очікуваного зростання питомої площі на одну людину та підвищення вимог щодо якості надання послуг.

Водночас, враховуючи підвищення ефективності використання тепла, зниження втрат в мережах теплопостачання та будівлях, а також застосування новітніх технологій теплозабезпечення, після 2030 року вдасться досягнути помірного зростання рівня споживання теплової енергії. При цьому структура виробництва теплової енергії головною мірою залежатиме від відносної вартості її виробництва на базі кожного з джерел.

Прогнозується суттєве зростання частки відновлюваних джерел енергії у сфері теплозабезпечення. Використання біомаси для потреб енергозабезпечення здійснюватиметься швидкими темпами, передусім у середньостроковому періоді, виходячи з необхідності підвищення рівня енергетичної безпеки України. Перевага віддаватиметься найбільш енергоефективним рішенням, зокрема одночасному виробництву теплової та електричної енергії, виробництву біопалива другого покоління, розвитку виробництва та споживання біометану. Більш широкого використання біомаси в якості палива слід очікувати на місцевому рівні в рамках децентралізації системи енергопостачання.

Враховуючи економічну привабливість децентралізації теплопостачання, проведення політико-адміністративних та міжбюджетних реформ в країні, зростатимуть роль та відповідальність місцевих органів влади за ефективність систем забезпечення життєдіяльності громад. Місцеві органи влади отримають більше прав та можливостей щодо залучення інвестицій у комунальну енергетику. У той же час на загальнодержавному рівні буде розроблено належну інституційну, законодавчу та нормативно-правову базу методологічної підтримки та контролю за результативністю діяльності суб'єктів господарювання у сфері теплозабезпечення. Прогноз динаміки теплопостачання наведено у Таблиці 4.

Таблиця 4. Динаміка теплопостачання

	2013	2020	2025	2030	2035
Виробництво тепла, млрд.кВт год/рік	190.24	228.0	242.9	262.2	286.2
Виробництво тепла,млн. Гкал/рік	164*	196.6	209.4	226.0	246.7
Споживання палива на виробництво тепла, млн. т н. е.	14.6	20.5	19.1	19.0	20.0
ВДЕ, млн. т н. е.	0.3	3.6	5.2	7.2	8.1
Частка ВДЕ, %	2.05	17.4	27.3	37.9	40.6

* згідно форми 11-МТП за 2013 рік

Пріоритети розвитку видобувних галузей

Стратегія передбачає модернізацію **нафтогазової промисловості України**. Прогнозується помірне щорічне зростання обсягів **видобутку традиційного газу**, а загальні перспективи видобутку газу в Україні значною мірою залежатимуть від використання новітніх технологій інтенсифікації видобутку традиційного та розвитку видобутку нетрадиційного газу. Прогнозується, що сукупний видобуток зросте, і до 2035 року Україна зможе вийти на рівень самозабезпеченості природним газом на рівні 33 млрд.м.куб.

Поряд із цим, лібералізація ринку природного газу, його інтеграція до європейського газового ринку створить надійний механізм забезпечення постачання газу, на випадок надзвичайних ситуацій, за будь-яким напрямом здійснення експортно-імпортних операцій. Умовою досягнення такого стану є розширення системи інтерконекторів між українською та європейською системами та формування віртуальної торгової точки торгівлі природним газом на базі західноукраїнських підземних сховищ природного газу.

Динаміка зростання **видобутку нафти в Україні** у короткостроковій перспективі суттєво обмежуватиметься через виснаження великих родовищ, недостатній рівень інвестицій у геологорозвідувальні роботи протягом останніх років за відсутності розвідки нових запасів, а також низький коефіцієнт нафтовіддачі. За умови істотного збільшення інвестицій у геологорозвідувальні роботи найближчими роками можливо почати активне розроблення

родовищ з відносно невеликим обсягом доведених ресурсів. Додатковий потенціал збільшення видобутку нафти також існує при успішному проведенні геологорозвідувальних робіт на великих глибинах залягання ресурсів.

У той же час, потреби національної економіки складатимуть близько 17 млн. т нафти та нафтопродуктів на рік у 2035 році, що вимагатиме імпорتنих поставок. Україна диверсифікує постачання з різних джерел для забезпечення функціонування національної економіки у разі припинення постачання з одного джерела. Перспективи розвитку нафтопереробної галузі, особливо враховуючи існуючий низький рівень рентабельності нафтоперобки на європейському ринку, залежатимуть від економічної політики держави у цій сфері. Доцільним є залучення стратегічного інвестора (компанії - виробника нафти) до побудови в Україні щонайменше одного сучасного нафтопереробного заводу з виробництва дизельного палива для потреб українського та європейського ринків.

Основним пріоритетом держави в регулюванні видобутку рідких вуглеводнів на наступні роки має стати стимулювання збільшення обсягу проведених геологорозвідувальних і бурових робіт завдяки вдосконаленню економічної та податкової політики у цій сфері, використанню новітніх технологій інтенсифікації видобутку та залучення стратегічних іноземних інвесторів в рамках розширення двостороннього співробітництва.

Динаміка розвитку **вугільної галузі** залежатиме від успішності відновлення функціонування вугільних підприємств на основі модернізації технологічного обладнання та кардинального реформування взаємовідносин на ринку вугільної продукції. Основним завданням у цьому секторі є переведення вугільної галузі на бездотаційний і самоокупний режим діяльності.

Передбачається, що після 2020 року вугільна галузь повністю функціонуватиме в рамках ринкових відносин, а держава не буде регулювати та дотувати діяльність вугільних підприємств. Реформування галузі створить базу для залучення приватних інвестицій у її розвиток, збереження її ролі у забезпеченні енергетичної безпеки держави.

Поряд із цим, Україна сприятиме розширенню транспортної інфраструктури здійснення експортно-імпорتنих операцій з вугільною продукцією для підтримання конкурентоспроможності внутрішнього ринку та виходу українських виробників вугілля на зовнішні ринки. Цільові показники видобутку власних енергоресурсів наведені у Таблиці 5.

Таблиця 5. Цільові показники видобутку власних енергоресурсів

Видобуток/виробництво	2013	2020	2025	2030	2035
Природний газ, млрд. м ³	21,2	22,9	27,5	33,8	42,1
Нафта, млн. т	3,1	3,3	3,7	3,9	4,2
Вугілля, млн. т н.е.	40,7	37,7	39,9	41,3	42,8

Пріоритетні напрями політики енергоефективності та запобігання зміні клімату

Завершення процесу переходу на ринкове ціноутворення суттєво підвищить зацікавленість споживачів енергоресурсів у їх економічному використанні. Забезпечення приладного обліку споживання енергоресурсів та формування інституту власності (управління) багатоквартирними житловими будинками дозволить суттєво підвищити ефективність використання енергоресурсів населенням. Оптимізація споживання електроенергії в будівлях, утеплення будівель, впровадження енергозберігаючих технологій для опалення, кондиціонування і освітлення має суттєвий потенціал з погляду реалізації цілей Стратегії.

Ліквідація «витратної» методології тарифоутворення, вдосконалення нормативно-правової бази регулювання енергетичних ринків, підвищення їх конкурентності змусить енергопостачальників забезпечити суттєве підвищення енергоефективності при виробництві та постачанні енергоресурсів. Додатковим стимулом до реалізації енергозберігаючих проектів енергопостачальниками стане запровадження механізму управління попитом, тобто встановлення вимог до постачальників щодо надання «енергетичних послуг» споживачу в частині реалізації проектів енергоефективності.

Реалізація потенціалу енергозбереження у промисловості забезпечуватиметься за рахунок впровадження систем енергетичного менеджменту, стимулюючої енергоефективності державної економічної політики та поступового підвищення вимог до рівня енергоефективності шляхом перегляду стандартів на енергоспоживання. Державно-приватне партнерство має стати ефективним інструментом узгодження цілей державної політики та зацікавленості суб'єктів господарювання у підвищенні ефективності енерговикористання. Передбачається також запровадження законодавчих вимог щодо проведення енергетичних аудитів, сертифікації будівель, маркування енергоспоживаючого обладнання.

Передбачається активізація реалізації потенціалу енергозбереження в адміністративних будівлях та бюджетних установах в силу посилення бюджетних обмежень, децентралізації повноважень, підвищення відповідальності керівників на місцях. Механізмом реалізації потенціалу енергозбереження у цій сфері має стати застосування договорів енергоефективного підяду та реалізації програми енергозбереження у бюджетній сфері. Суттєвий вплив на поведінку споживачів матиме політика популяризації енергозбереження як на територіальному, так і на державному рівнях.

Узгодженою з політикою енергоефективності має бути політика запобігання змінам клімату. З метою зниження викидів парникових газів та негативного впливу енергетики на довкілля передбачається формування цілого комплексу стимулюючих та регулюючих заходів. Удосконалення системи оподаткування в енергетичній та екологічній сферах (запровадження вуглецевого податку) стимулюватиме споживачів до зниження викидів парникових газів та створить додаткове джерело фінансування важливих енергоефективних проєктів. Надалі запровадження внутрішнього вуглецевого ринку дозволить забезпечити реалізацію проєктів модернізації енергетики виходячи з принципу найменшого економічного навантаження на споживачів.

5. Організація виконання Стратегії

Визначені Стратегією цілі, які є складовою частиною стратегії забезпечення національної безпеки та пріоритетів соціально-економічного розвитку держави, мають бути відображені в рамках політики держави в інших сферах та узгоджені з іншими офіційними документами стратегічного розвитку.

Реалізація Стратегії потребуватиме виконання не тільки пропонованого комплексу заходів в економічній, технічній чи екологічній сферах, але й підтримуючих заходів у соціально-політичній та організаційно-адміністративній сферах.

Тривалість проходження окремих етапів Стратегії, досягнення цілей на цих етапах залежатимуть від рішень, прийнятих в інших сферах державної політики, що може зумовити коригування часових рамок виконання Стратегії.

В економічній сфері успіх реалізації Стратегії потребуватиме:

- забезпечення незалежності судової системи, підвищення прозорості державного управління, вжиття ефективних антикорупційних заходів, зміцнення верховенства права та ефективного гарантування прав власності;
- формування та забезпечення ефективного функціонування фондового ринку, зростання капіталізації енергетичних компаній, розвитку системи біржової торгівлі;
- формування ефективної та прозорої податкової системи, удосконалення рентних відносин, запровадження стимулюючих ставок вуглецевого податку та акцизних зборів, формування дієвої системи штрафних санкцій за порушення встановлених вимог;
- розвитку банківської системи та страхування ризиків для можливостей отримання фінансування для реалізації довгострокових інвестиційних проєктів;
- посилення антимонопольного регулювання в частині обмеження впливу монополістів на функціонування енергетичних ринків, забезпечення незалежності національних регуляторів в енергетичній сфері та контролю за дотриманням правил функціонування на енергетичних ринках;
- запровадження нової моделі міжбюджетних відносин, забезпечення децентралізації та зміцнення фінансового потенціалу місцевого самоврядування, у тому числі спрощення доступу

місцевих бюджетів до кредитних ресурсів (удосконалення законодавчої бази, що регулює питання залучення коштів місцевими органами влади);

- проведення реформ у житлово-комунальній сфері (підвищення тарифів до економічно обґрунтованого рівня та затвердження тарифів місцевими органами влади);
- підвищення ефективності застосування інструменту державних цільових програм, зміщення акцентів з галузевого принципу до принципу розвитку «технологічних платформ», зокрема новітніх технологій генерування та використання енергії.

У суспільно-політичній сфері необхідно забезпечити:

- стабільність системи державного управління, послідовність та правонаступність щодо прийнятих рішень при проходженні виборчих циклів;
- децентралізацію владних повноважень та підвищення відповідальності органів місцевого самоврядування за результати своєї діяльності, реформу міжбюджетних відносин;
- реформування системи субсидування та запровадження єдиної системи державної соціальної допомоги з урахуванням переходу до системи монетарних енергетичних та житлових субсидій, врегулювання питань захисту (підтримки) працівників енергетичного сектору в рамках загальнодержавної соціальної політики;
- законодавче закріплення економічної відповідальності споживачів за оплату спожитих енергоресурсів та енергетичних послуг та права постачальників на відключення боржників від енергопостачання.

У сфері науки і технологій необхідно:

- забезпечити оновлення матеріально-технічної бази наукових установ та вищих навчальних закладів, які забезпечують підготовку кадрів для енергетичного сектору;
- запровадити програму надання грантів для проведення досліджень, участі українських учених у Рамкових програмах ЄС та інших міжнародних програмах та ініціативах, фінансування наукових розробок у сфері енергетики;
- надання державної підтримки фундаментальної науки та прикладних наукових і технічних розробок для потреб енергетичного сектору (у відсотках до коштів приватних компаній, витрачених на наукові цілі);
- запровадити державно-приватне партнерство в науково-технічній та інноваційній сферах;
- запровадити нові спеціальності та програми навчання фахівців для формування спроможності енергетичного сектору функціонувати в умовах ринкової конкуренції;
- запровадити інструменти державної підтримки інноваційної діяльності в енергетичному секторі (гранти на впровадження, бізнес-інкубатори, центри трансферу технологій тощо).

У сфері державного та корпоративного менеджменту пріоритетними є:

- запровадження системи державного стратегічного планування в енергетичній сфері, включаючи періодичне оновлення Стратегії, підготовку та оприлюднення періодичної Національної доповіді з питань реалізації державної енергетичної політики, щорічних звітів про стан реалізації Стратегії, розробку галузевих планів дій, які включатимуть заходи щодо реалізації цілей Стратегії, зокрема чіткі цілі, часові рамки, необхідні заходи та джерела фінансування;
- запровадження системи державно-приватних консультацій з представниками ділових кіл, включаючи іноземних інвесторів, в частині обговорення пріоритетів розвитку енергетичного сектору, законодавства, узгодження дій щодо реалізації цілей Стратегії;
- формування готовності енергетичного сектору забезпечити потреби національної економіки в енергії у кризових ситуаціях (у разі раптового припинення поставок енергоресурсів з одного джерела, руйнування енергетичної інфраструктури);
- підвищення корпоративної культури суб'єктів господарювання, запровадження систем енергетичного та екологічного менеджменту, контролю якості тощо, з метою формування здатності компаній залучати інвестиційні ресурси на світових ринках;
- законодавче визначення та запровадження вимог до енергетичних компаній щодо здійснення аналізу ризиків та реагування на загрози енергетичній безпеці, планів дій підприємств на випадок надзвичайних ситуацій у загальнодержавній системі забезпечення енергетичної безпеки.

Стратегія визначає пріоритети енергетичної політики України на довгострокову перспективу та формує механізм концентрації зусиль зацікавлених суб'єктів у її реалізації.

Координацію і контроль реалізації Стратегії здійснюють Кабінет Міністрів України і Рада національної безпеки і оборони України у межах їх повноважень.

Кабінет Міністрів України забезпечує контроль за прийняттям необхідних організаційно-розпорядчих заходів щодо обов'язкового врахування положень Стратегії при:

- затвердженні програм та планів дій органів виконавчої влади;
- розробленні проектів законодавчих актів та нормативно-правових актів;
- затвердженні програм соціально-економічного розвитку (на загальнодержавному, галузевому та місцевому рівнях);
- наданні державної допомоги суб'єктам господарювання (пільгові кредити та оподаткування, сертифікація та ліцензування тощо).
- щорічного затвердження прогнозного (на 5 років) балансу виробництва та споживання паливно-енергетичних ресурсів в Україні (за формою МЕА, приклад - Додаток 2);
- запровадження вимог щодо розроблення суб'єктами господарювання планів дій на випадок надзвичайних ситуацій, у тому числі, щодо їх реагування на непередбачувані ситуації з метою забезпечення енергетичної країни;
- встановлення та періодичного уточнення показників оцінки стану енергетичної безпеки з урахуванням сучасних загроз і ризиків у сфері енергетичної безпеки.

Цілі, завдання та механізми реалізації Стратегії («Дорожня карта») мають бути враховані при формуванні планів діяльності органів державної влади, суб'єктів господарювання та при розробленні державних цільових програм (Додаток 3).

Міністерства, відомства та регулюючі органи, діяльність яких пов'язана з правовідносинами у сфері енергетики, беруть участь у формуванні політики та забезпечують виконання Стратегії у відповідних сферах. Положення Стратегії також враховуються органами державної влади та місцевого самоврядування, суб'єктами господарювання при формуванні планів їх діяльності.

Відповідальність за розробку Стратегії, моніторинг результатів, координація та уточнення заходів з її реалізації покладаються на головний орган у системі центральних органів виконавчої влади, відповідальний за у формування та забезпечення реалізації державної політики в паливно-енергетичному комплексі (Міненерговугілля).

Міненерговугілля забезпечує моніторинг реалізації Стратегії та вносить пропозиції щодо уточнення цільових значень та механізмів її реалізації. Моніторинг реалізації Стратегії здійснюється відповідно до індикаторів, наведених у Додатку 1.

Для забезпечення сталості державної енергетичної політики та реалізації цілей Стратегії Міненерговугілля:

- забезпечує розроблення узагальненої програми реалізації (плану дій) Стратегії. Програма деталізує завдання, заходи та ресурси для виконання «Дорожньої карти» на етапах реалізації Стратегії;
- забезпечує підготовку та оприлюднення Національної доповіді з питань реалізації державної енергетичної політики. У доповіді детально аналізуються динаміка виконання цілей Стратегії, результативність вжитих заходів (причин їх невиконання) та пропонуються механізми та інструменти забезпечення реалізації заходів на наступному етапі реалізації Стратегії;
- щорічно забезпечує моніторинг врахування положень Стратегії у діяльності суб'єктів енергетичного сектору та публікує відповідний звіт;
- щорічно подає звіт про стан реалізації Стратегії до Кабінету Міністрів України, Ради національної безпеки і оборони України.

Мінекономрозвитку забезпечує врахування положень Стратегії при формуванні та реалізації державної економічної політики шляхом:

- відображення положень Стратегії у програмах соціально-економічного розвитку (державних, місцевих та галузевих цільових програмах);
- формування державних програм підтримки суб'єктів господарювання та реалізації програм державно-приватного партнерства;

- координації зовнішньоекономічної політики, визначення пріоритетів економічного співробітництва під час діалогу з торговельними партнерами.

Міністерство закордонних справ забезпечує врахування положень Стратегії у зовнішньополітичній діяльності України:

- при проведенні переговорів та укладанні міжнародних угод, участі України в міжнародних ініціативах з питань енергетики та зміни клімату;
- представленні позиції України в міжнародних організаціях, формуванні стратегічних ініціатив у сфері енергетики та екології на міжнародному рівні;
- відстоюванні інтересів енергетичного сектору України при реалізації проектів розвитку транскордонної енергетичної інфраструктури, регіональних енергетичних ринків;
- проведення попередніх консультацій та переговорних процесів стосовно шляхів диверсифікації джерел поставок енергоресурсів в країну та їх експорту на зовнішні ринки.

Національні регулятори забезпечують:

- врахування положень та цілей Стратегії при розробленні нормативно-правових актів регулювання діяльності на ринках енергоресурсів та суміжних послуг
- обмеження монопольного впливу постачальників енергоресурсів та суміжних послуг та забезпечення вільного доступу до мереж нових учасників енергоринку;
- забезпечення балансу інтересів держави, суб'єктів природних монополій та споживачів товарів (послуг), що виробляються (надаються) суб'єктами природних монополій;
- відображення положень та цілей Стратегії у вимогах щодо здійснення ліцензованої діяльності на ринках енергоресурсів та суміжних послуг.

Місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування забезпечують реалізацію Стратегії у межах своєї компетенції, зокрема шляхом:

- розробки та затвердження планів (схем) розвитку місцевих систем енергозабезпечення;
- узгодження інвестиційних планів комунальних енергетичних компаній;
- реалізації потенціалу енергозбереження та енергоефективності, відновлюваної енергетики на місцевому рівні.

Громадянське суспільство здійснює громадський контроль за діяльністю органів державної влади щодо реалізації Стратегії через:

- громадську експертизу проектів нормативно-правових актів та концептуальних документів;
- участь у роботі громадських експертних рад при державних органах, що діють у сфері реалізації енергетичної політики;
- інформування суспільства про діяльність органів державної влади з реалізації Стратегії.

Індикатори оцінки досягнення цільового стану Стратегії

Індикатори	2013	2020	2025	2030	2035
технічно надійне та безпечне функціонування галузей енергетичного сектору					
Частка маневрених потужностей до загальної встановленої потужності, %	8,6	12	14	16	18
Індекс тривалості довгих перерв в електропостачанні на одного споживач (SAIDI), хв. на рік	500	400	300	200	100
Індекс частоти довгих перерв електропостачання на одного споживача (SAIFI), кількість на рік	6	5	4	3	2
Частка юридичних осіб (власників) багатоквартирних будинків, від загального обсягу, %	80	70	100		
економічна ефективність функціонування енергетичного сектору					
Рівень залишкового ресурсу основних фондів енергетики, %	20	30	50	60	80
Частка біржової торгівлі енергоресурсами, % від внутрішнього споживання	10	25	50	60	70
Частка виробництва теплоенергії недержавними компаніями у загальному об'ємі, %			> 50	> 70	
Частка видобування енергоресурсів (вугілля, нафти, газу) недержавними компаніями у загальному об'ємі, %			> 50	> 70	
Частка продукції українського енергетичного машинобудування на ринку, %			> 40		> 60
енергетична ефективність використання паливно-енергетичних ресурсів					
Енергоємність ВВП, кг.н.е./1 \$ ВВП (ПКС)	0,33	0,27	0,23	0,20	0,17
Частка втрат в розподільчих електромережах, %	12	11	10	9	8
Частка втрат в тепломережах, %	20	18	14	12	10
Витрати палива на відпущену електроенергію на ТЕС, г.у.п./кВт.год	396	385	373	357	332
Питомі витрати при виробництві тепла котельнями, кг.у.п./Гкал	165	160	155	150	145
Питомі витрати на опалення будівель, кВт.год/м2/рік	200	160	120	80	60
екологічна прийнятність впливу енергетичного сектору на довкілля					
Зниження викидів в СО2е на кінцеве споживання палива, % від 2010 року		>5	>10	>15	>20
Зниження питомих викидів СО2е при виробництві 1 кВт.год, %		>5	>10	>15	>20
Зниження питомих викидів СО2е при виробництві 1 Гкал, %		>5	>10	>15	>20
Частка потужностей в тепловій генерації, що відповідає екологічним вимогам ЄС (викиди SO2, NOx, золи), %		>20	>40	>80	100
Частка побутових відходів, що захоронюються на звалищах, %	85	80	70	50	30
забезпеченість потреб національної економіки в режимах звичайного та особливого стану					
Частка відновлюваних джерел енергії у валовому кінцевому споживанні енергії, %	4,5	11	15	18	20
Частка місцевих альтернативних видів палива в місцевих паливно-енергетичних балансах, % до загального споживання		10	15	18	20
Співвідношення запасів до обсягів видобування природного газу (R/P Ratio), у роках споживання	50	55	60	65	65
Доступність для держави енергетичних ресурсів в кризових ситуаціях, місяців споживання	0,5	1,0	1,5	3	4
доступність для держави енергетичних ресурсів приватних компаній в кризових ситуаціях, місяців споживання	0,5	0,5	1	1	1
стратегічні запаси енергоресурсів, місяців споживання			0,5	2	3
диверсифікація постачання та входження в європейський енергетичний ринок					
Частка імпорту первинних енергоресурсів (крім ядерного палива) з однієї країни (компанії) в загальному обсязі споживання, %		30	30	<30	<30
Частка одного постачальника на ринку ядерного палива, %	>90	< 70	< 60	< 50	< 50
Індекс Херфіндаля-Хіршмана (за видами ринків)	< 3200	< 3200	< 2600	< 2200	< 1800
Рівень інтеграції ринків електроенергії (газу) України та ЄС, % пропускна спроможність інтерконекторів відносно обсягу внутрішнього ринку	2 (20)	2 (30)	15 (40)	15 (40)	18 (40)

Прогнозний цільовий енергетичний баланс України 2035 року

Тис. тонн нафтового еквіваленту

ПОСТАЧАННЯ ТА СПОЖИВАННЯ*	Вугілля й торф	Сира нафта	Нафто про дукти	Природ ний газ	Атомна енергія	Гідро електро енергія	Вітрова, сонячна та енергія довкілля	Біопаливо та відходи	Електро енергія	Тепло енергія	Усього
Виробництво	33782	4500	-	34166	-	1250	3775	13100	-	-	90572
Імпорт	0	9500	2341	0	32865	-	-	0	0	-	44706
Експорт	0	0	0	-	-	-	-	0	-2582	-	-2582
Загальне постачання первинної енергії	33782	14000	2341	34166	32865	1250	3775	13100	-2582	0	132696
Виробництво електричної енергії	-18735	-	-49	-2820	-32688	-1250	-812	-3042	23786	-	-35609
Виробництво теплової енергії	-980	-	-31	-13407	-177	-	-2964	-5149	-828	24632	1096
Нафтопереробні підприємства	-	-13969	13969	-	-	-	-	-	-	-	0
Власне споживання енергетичним сектором	-62	-	-477	-540	-	-	-	-	-3039	-863	-4981
Втрати при транспортуванні та розподіленні	-245	-6	-2	-399	-	-	-	-	-1674	-1807	-4133
Кінцеве споживання	13760	25	15753	16999	0	0	0	4909	15662	21967	88915
Промисловість, в т.ч.:	12325	-	1326	3183	-	-	-	403	7175	5208	29621
металургія	10954	-	191	371	-	-	-	0	3045	894	15455
хімічна промисловість	15	-	25	387	-	-	-	0	339	1143	1909
машинобудування	3	-	33	162	-	-	-	0	1147	203	1549
харчова промисловість	102	-	148	124	-	-	-	343	536	1669	2922
інші галузі промисловості	1747	-	930	385	-	-	-	60	2108	1298	6528
Будівництво	2	-	181	21	-	-	-	0	90	55	350
Транспорт	27	-	3508	2118	-	-	-	223	1077	0	6953
Сільське господарство	16	-	1978	61	-	-	-	459	606	441	3561
Сфера послуг та інші споживачі	188	-	1188	589	-	-	-	52	2298	6994	11308
Населення	206	-	6310	9073	-	-	0	3772	4416	9269	33046
Неенергетичне використання	498	25	1261	3709	-	-	-	-	-	-	5334
Виробництво	33782	4500	-	34166	-	1250	3775	13100	-	-	90572

* неспівпадання сумарних значень пояснюються похибками округлення

«Дорожня карта» реалізації Стратегії

1-й етап (до 2020)	2-й етап (до 2025)	3-й етап (до 2035)
ЦІЛЬ 1: НАДІЙНІСТЬ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕНЕРГЕТИЧНИХ ПОТРЕБ СПОЖИВАЧІВ		
<i>Підціль 1.1. Сталість та надійність функціонування енергетичної інфраструктури</i>		
<p>Завдання:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Надійність постачання енергії споживачам, захисту їх прав та інтересів - Безпека роботи та захищеність енергетичної інфраструктури - Резервування систем енергопостачання та взаємозаміщення видів енергоресурсів 		
<p>встановлення вимог до роботи обладнання (щодо надійності роботи, захисту об'єктів, резервування енергопостачання) у відповідності до прийнятих зобов'язань в рамках Угоди про Асоціацію з ЄС</p> <p>визначення мінімальних стандартів безпеки енергопостачання, встановлення вимог щодо енергозабезпечення та порядку захисту «вразливих споживачів»</p>	<p>запровадження стандартів операційної безпеки функціонування систем енергозабезпечення</p> <p>впровадження технічних стандартів ЄС у сфері енергетики</p>	<p>оптимізація існуючих систем енергозабезпечення, розвиток систем автоматичного управління, перехід до «розумних» мереж</p>
<p>встановлення та забезпечення виконання вимог до якості енергозабезпечення, зокрема щодо:</p> <p>річної середньої тривалості (SAIDI) та частоти системних порушень (SAIFI); стандартів енергозабезпечення та правила захисту споживачів; стандартів якості послуг з енергозабезпечення (якості енергії та палива, режимів тощо);</p>	<p>посилення вимог до якості енергозабезпечення з розподілу та постачання енергії</p>	
<p>забезпечення практики щорічного прогнозу розвитку систем енергозабезпечення, оцінки потреб та прогнозу введення в експлуатацію потужностей, врахування впливу зміни клімату на рівні й режими енергоспоживання та адаптацію енергетики до таких змін</p> <p>забезпечення щорічного затвердження плану розвитку об'єднаної енергетичної системи України на наступні десять років</p> <p>здійснення оцінки перспективних площадок будівництва об'єктів відновлювальної енергетики з врахуванням принципу розосередженості (для ВЕС та СЕС)</p>	<p>забезпечення щорічного затвердження плану розвитку об'єднаної енергетичної системи України на наступні десять років з врахуванням положень Стратегії</p>	
<p>розроблення законодавства та затвердження схем (планів) децентралізації систем енергозабезпечення на місцевому рівні (розроблення місцевих програм децентралізації енергозабезпечення, зокрема затвердження схем тепlopостачання населених пунктів (з розширенням частки відновлювальної енергетики та локальних палив, передусім біомаси та відходів), схем комплексного використання водних і гідроенергетичних ресурсів малих річок України та розміщення на них об'єктів малої гідроенергетики тощо);</p>	<p>забезпечення реалізації проектів децентралізації енергопостачання на місцевому рівні (на основі використання відновлюваної енергетики)</p>	
<p>підготовка плану надзвичайних заходів на національному рівні, вдосконалення системи державного контролю за безпекою об'єктів енергетики, інформаційно-аналітичної системи моніторингу стану безпеки об'єктів енергетики (і)</p>	<p>запровадження державної системи фізичного захисту критичної енергетичної інфраструктури та законодавче визначення джерела фінансування робіт, охоронних</p>	

	систем та підрозділів захисту.	
затвердження програми зняття та подовження експлуатації у понадпроектний термін енергоблоків АЕС відповідно до пріоритетного завдання синхронізації енергосистем України та країн ЄС до 2025 року	забезпечити реалізації програми подовження експлуатації у понадпроектний термін енергоблоків АЕС	забезпечити реалізацію програми із зняття з експлуатації енергоблоків АЕС після завершення додаткового періоду їх експлуатації
запровадження практики щорічного оприлюднення звіту про результати моніторингу безпеки енергопостачання	запровадження загальнодержавної системи оцінки ризиків критичній енергетичній інфраструктурі	
прийняття нормативно-правових актів з удосконалення процедури проектування будівництва та введення в експлуатацію об'єктів енергетичної інфраструктури	запровадження принципу гарантованого рівня енергозабезпечення споживачів при припиненні функціонування найбільшого одного об'єкту інфраструктури постачання, блокування постачання з одного напрямку	
запровадженням програми відбудови зруйнованих, внаслідок збройної агресії Російської Федерації, інфраструктури та об'єктів енергетики відповідно до потреб нової структури економіки регіону та на сучасних технологічних засадах		
Підціль 1.2. Оновлення основних фондів галузей паливно-енергетичного комплексу		
Завдання:		
<ul style="list-style-type: none"> - Здійснити технічну модернізацію об'єктів енергетики - Забезпечити технологічне оновлення енергетичного сектору 		
уточнення технічних вимог щодо стану основних фондів галузей паливно-енергетичного комплексу		
використання міжнародних фінансових інститутів, програм технічної допомоги тощо	створення обґрунтованої системи енергетичних та екологічних податків (оподаткування енерговикористання)	
удосконалення законодавства державно-приватного партнерства в частині встановлення вимог досягнення чітко визначених цілей реалізації проектів в енергетичній сфері узгоджених із цілями Стратегії	концентрація інвестиційного ресурсу для реалізації масштабних проектів (формування Державного фонду розвитку енергетики) завдяки: <ul style="list-style-type: none"> - надходженням від застосування енергетичних та екологічних (вуглецевих) податків; - платежів в рамках застосування механізму «білих сертифікатів»; - платежів від «обрізання» регуляторами доходів монополістів на енергетичних ринках 	
розроблення програми структурної перебудови енергетики відповідно до оновленої структури національної економіки України та інтеграції енергетичних ринків України та ЄС	реалізація програми структурної перебудови енергетики відповідно та інтеграції енергетичних ринків України та ЄС	
Підціль 1.3. Забезпечення інноваційного розвитку енергетичного сектору		
Завдання:		
<ul style="list-style-type: none"> - Запровадження ефективного функціонування системи підготовки та перепідготовки кадрів для енергетичного сектору (запровадження нових спеціальностей, перегляд кваліфікаційних вимог, функціонування програм перекваліфікації); - Забезпечення підтримки фундаментальних та прикладних досліджень; 		

- Формування системи підтримки впровадження новітніх енергетичних технологій та систем управління.		
забезпечення державної підтримки впровадження енергетичних технологій та систем управління (програми підтримки фундаментальних та прикладних наукових досліджень, стимулювання впровадження інноваційних технологій), створення системи науково-технічних центрів розвитку технологій, проведення наукових досліджень та розвитку кадрового потенціалу енергетики (гранти, стипендії, фінансування навчання за кордоном)	Забезпечення участі вітчизняних дослідницьких установ у науково-технологічних програмах ЄС та наближення України до Європейського наукового простору	створення національних енергетичних компаній (енергетичне машинобудування в гідроенергетиці компанії з виробництво та постачання енергії) та підтримка їх виходу на зовнішні ринки
формування національної мережі трансферу технологій енергетичних технологій, державної підтримки трансферу технологій (викупу технологій), локалізації виробництва енергетичних технологій	формування системи підтримки венчурної діяльності та трансферу енергетичних технологій, розвитку українських інжинірингових компаній.	впровадження пілотних проєктів, зокрема уловлювання та збереження вуглецю, повного циклу переробки побутових відходів тощо
запровадження нових спеціальностей для енергетичного сектору та нових навчальних програм підготовки фахівців у навчальних закладах з метою підготовки персоналу до роботи на енергетичних ринках за напрямками: - «економіка енергетики» (торгівля енергоресурсами, ринки «на добу наперед», балансувачі ринки, ринки допоміжних послуг); - «енергетичні технології» (сучасні інноваційні технології в енергетиці); - «проектний аналіз в енергетиці» (бізнес планування реалізації проєктів); - «енергетична безпека» (оцінка ризиків та реагування на загрози енергетичній безпеці, міжнародні ринки енергії).	забезпечення першого випуску вищими навчальними закладами фахівців за новими навчальними програмами.	удосконалення навчальних програм підготовки фахівців відповідно до потреб забезпечення конкуренції українських компаній на європейських енергетичних ринках
ЦІЛЬ 2: ЕКОНОМІЧНА ЕФЕКТИВНІСТЬ ФУНКЦІОНУВАННЯ ЕНЕРГЕТИЧНОГО СЕКТОРУ		
<i>Підціль 2.1. Запровадження ринкової моделі функціонування енергетичних ринків</i>		
Підціль 2.1. Запровадження ринкової моделі функціонування енергетичних ринків		
Завдання:		
<ul style="list-style-type: none"> - Зниження вартості входження на ринок; - Підвищення рентабельності господарювання на ринку; - Підвищення корпоративної культури господарювання; - Забезпечення конкурентності та стабільності діяльності постачальників енергоресурсів (енергії) на ринку 		
забезпечення спрощення дозвільних процедур, термінів видачі та зменшення обсягів дозвільної документації (запровадження «єдиного вікна»)	запровадження законодавства щодо обмеження частки присутності на ринку (реагування на перевищення індексу Херфіндаля-Хіршмана)	
завершення приватизаційних процесів (корпоратизації для стратегічних об'єктів державної власності) та забезпечення ринкового регулювання діяльності, припинення практики адміністративного втручання в діяльність суб'єктів господарювання;	забезпечення функціонування інституційного середовища регулювання діяльності на енергетичних ринках (операторів ринків, операторів систем обліку, центрів розрахунків, торговельних майданчиків, інститутів забезпечення безпеки, аналізу та моніторингу);	удосконалення інституційного середовища регулювання діяльності на енергетичних ринках енергетичних ринків та забезпечення інтеграції українського та європейського ринків;
<ul style="list-style-type: none"> - завершення розробки підзаконних актів необхідних для реформування енергетичних ринків (електроенергії, природного газу, нафти і нафтопродуктів, вугілля) (ii) - забезпечення юридичного розділення вертикально-інтегрованих компаній на енергетичних ринках 	забезпечення повноцінної імплементації положень «третього енергетичного пакету» Директив ЄС	
затвердження законодавства (до 2016) та забезпечення реформування (до 2018)	перехід до використання системи «соціальних банківських	

системи енергетичних субсидій шляхом: - поетапного підвищення цін для населення та досягнення економічно обґрунтованого рівня у 2018 р.; - забезпечення поступового переходу до запровадження, з 2019 року, системи надання адресної монетарної допомоги з метою компенсації збільшення цін на енергоносії для малозабезпечених категорій споживачів;	карток», або «платіжних сертифікатів», які будуть поповнюватись на суму різниці між реальною ціною та пільговою ціною для певної групи споживачів	
завершення до 2019 року переходу до єдиних принципів ціноутворення всіх категорій споживачів, ліквідація перехресного субсидування ведення на законодавчому рівні мораторію на надання нових пільгових цін та тарифів для окремих галузей промисловості та споживачів електричної енергії, газу, теплової енергії	запровадження законодавства в частині «обрізання» регуляторами доходів учасників ринку, для уникнення надприбутків монопольних/квазімонопольних учасників, стимулювання конкуренцію та захисту споживачів	
припинення практики виділення видатків з державного бюджету на підтримку рентабельності господарювання суб'єктам ринків,		
ліквідації «витратної» методології формування тарифів в сферах де запровадження конкуренції є обмеженим природними монополістами (системи енергопостачання)	запровадження методології стимулювання інвестицій у встановлення ринкового ціноутворення на енергетичних ринках та тарифів природних монополій з урахуванням необхідності окупності інвестицій та завдань з розвитку енергетики	
завершення формування інститутів управління багатоквартирними будинками (передусім об'єднання співвласників багатоквартирних будинків)	забезпечення відкриття для споживачів інформації щодо структури тарифів на природний газ, електроенергію, теплову енергію, їх транспортування	
забезпечення повноцінного приладного обліку потоків енергоресурсів та енергії та перехід до розрахунків на основі показів приладного обліку	забезпечення перехід на систему комерційного обліку та розрахунку за спожиті енергоресурси на основі якісних показників (енергетичної цінності)	
На ринку електроенергії		
забезпечити ліквідацію перехресного субсидування в електроенергетиці (відміни пільгових тарифів та цін для окремих суб'єктів господарювання, встановлення цін для всіх категорій споживачів відповідно до умов ринку)	запровадження механізму накопичення ресурсів для фінансування робіт із зняття з подовження їх терміну експлуатації, експлуатації атомних енергоблоків, поводження з відпрацьованим ядерним паливом та радіоактивними відходами АЕС (складові в структурі доходів оператора АЕС - тарифі/структурі ціни ,які контролюються регулятором та спрямовуються виключно на зазначені цілі)	
внесення змін до Закону України «Про засади функціонування ринку електричної енергії України» в частині: - вилучення із закону Фонду врегулювання вартісного дисбалансу; - перегляду механізму закупівлі електричної енергії, виробленої на об'єктах електроенергетики, що використовують альтернативні джерела енергії (шляхом визначення гарантованого покупця відповідального за закупівлю електричної енергії за "зеленим" тарифом);	забезпечення виконання гарантованим покупцем функцій покупця електричної енергії за "зеленим" тарифом; уточнення механізму підтримки відновлювальної енергетики через систему «зелених» сертифікатів.	запровадження системи «зелених» сертифікатів для підтримки виробництва електроенергії з відновлювальних джерел енергії
- запровадження положень Директив ЄС «третього енергетичного пакету»; - забезпечення відокремлення передачі та розподілу електроенергії від	оцінка ефективності функціонування моделі ринку електроенергії та розробка, при необхідності, механізму	створення та вихід української гідроенергетичної компанії

інших видів діяльності суб'єктів, які здійснюють діяльність на ринку електричної енергії	гарантій на повернення інвестицій у будівництво нових генеруючих потужностей;	(енергетичне машинобудування та виробництво енергії) на зовнішні ринки
забезпечення щорічного оприлюднення «Плану розвитку об'єднаної енергетичної системи України» на наступні десять років	забезпечення приєднання ОЕС України до європейська мережа операторів систем передачі електроенергії (ENTSO-E)	забезпечення повноцінного синхронного функціонування ОЕС України та ENTSO-E та вільного входу на ринки третіх осіб
запровадження національних стандартів для технічних особливостей системи приладного обліку енергоресурсів, забезпечення можливості їх дистанційного зчитування забезпечення функціонування інформаційних систем підтримки роботи ринків електричної енергії	запровадження «енергетичного омбудсмена», гарантування споживачам вільного вибору постачальника, встановлення чіткої процедури та терміну зміни постачальника	встановлення вимог та плану розвитку технологій «інтелектуальних енергомереж» (Smart Grid).
законодавче прийняття механізму врегулювання проблеми взаємної заборгованості минулих років суб'єктів ринку електричної енергії та суміжних ринків (<i>виділення у окремий фонд «токсичних активів»</i>).		
Розроблення законодавства щодо надання енергопостачальниками енергетичних послуг (запровадження системи «білих» сертифікатів) (i,ii)	запровадження системи управління попитом та надання енергопостачальниками енергетичних послуг (запровадження системи «білих» сертифікатів);	уточнення механізмів надання енергетичних послуг, встановлення цільового показника – забезпечення зниження на 1,5% обсягів енергоспоживання в рік
На ринку природного газу		
внесення змін до Закону України «Про засади функціонування ринку природного газу» в частині запровадження положень Директив ЄС «третього енергетичного пакету»	запровадження системи управління попитом та перехід до надання енергетичних послуг (запровадження системи «білих» сертифікатів)	удосконалення інституційного середовища регулювання діяльності на енергетичних ринках енергетичних ринків та забезпечення
ухвалення законодавства та підзаконних актів з лібералізації ринку: - реформування монопольних структур (з метою відокремлення діяльності з видобування, транспортування, зберігання та постачання природного газу) - забезпечення прозорого і безперешкодного доступу до газотранспортної інфраструктури - визначення моделі використання газорозподільних мереж (укладання довгострокових експлуатаційних договорів або приватизація).	демонополізація ринку природного газу, встановлення обмежень на частку ринку для одного постачальника (трейдера) – вимога реагування на перевищення індексу Херфіндаля-Хіршмана	дотримання та уточнення вимоги щодо обмеження частки присутності на ринку
переукладання контракту КП з ВАТ «Газпром» від 19.01.2009 р. на ринкових умовах	створення умов для перенесення точки закупівлі природного газу з Російської Федерації на східний кордон України (запровадження вузлів обліку, розвиток інституційної бази біржової торгівлі тощо)	
інфраструктурна, правова та організаційна підготовка до придбання газу на віртуальних торговельних пунктах (ВТП) країн ЄС (Австрії, Німеччини, Нідерланди) розробка законодавства з підготовки інтернаціоналізації ринку України, у тому	забезпечення повноцінного функціонування оператора підземних сховищ газу на базі західноукраїнських сховищ та його участі у торгових операціях на ринках України та ЄС (формування східноєвропейського газового хабу)	розширення обслуговування східноєвропейським газовим хабом на весь український ринок

числі щодо участі іноземних юридичних осіб у формуванні комплексу ринкових послуг на базі підземних сховищ газу України		
поступове введення в практику спотових та ф'ючерсних операцій для визначення ринкової ціни на природний газ через прозорий механізм її формування		
забезпечення реформування системи субсидій у сфері постачання природного газу з врахуванням: <ul style="list-style-type: none"> - забезпечення поставок газу за регульованим тарифом, звуження його у 2015-2016 рр. лише до сектору теплокомуненерго, - приведення відпускних цін на газ власного видобутку для державних газовидобувних компаній до ринкових цін пропорційно збільшенню тарифів на газ, що спрямовується на потреби населення, - на період до завершення уніфікації цін, резервувати природний газ власного видобутку на потреби забезпечення домогосподарств. 		
На ринку вугільної продукції		
завершити приватизацію життєздатних підприємств галузі й закрити безнадійно збиткові шахти	забезпечити державний контроль умов безпеки праці, діяльність з моніторингу та забезпечення виконання вимог законодавства на підприємствах вугільної галузі.	
створити систему збереження закритих підприємств вугільної галузі у технологічно та екологічно безпечному стані		
ліквідувати державного оптового покупця вугілля (ДП «Вугілля України»), лібералізувати ринок вугільної продукції, механізми збуту й ціноутворення, запровадити біржову торгівлю вугільної продукції	забезпечення функціонування лібералізованого внутрішнього ринку вугільної продукції	
припинити з 2019 року дію механізму надання державної підтримки (субсидування операційних витрат) вугільних підприємств та перейти до самоокупності видобутку вугілля та скорочення до 2020 р. державної підтримки тільки на забезпечення технологічно та екологічно безпечного стану вугільних підприємств	оцінити необхідність та вжити заходів щодо розширення транспортних мереж здійснення експортно-імпортних операцій вугільною продукцією	
створити систему соціальної підтримки, перенавчання й працевлаштування вивільнених працівників;	впровадження програми заходів підвищення мобільності працівників	
На ринку нафтопродуктів		
затвердження програми реконструкції та модернізації нафтопереробної галузі й впровадження в Україні екологічних норм Євро, поступового доведення якості всіх випущених нафтопродуктів до екологічних норм Євро-5 і 6	забезпечення модернізації нафтопереробних заводів з доведенням глибини переробки до 75%	забезпечити задоволення щонайменше 50% потреб внутрішнього ринку в нафтопродуктах екологічного класу не нижче Євро-5 продукцією українських підприємств
запровадження вимоги про те, що річний обсяг імпорту нафти/нафтопродуктів з одного джерела не може перевищувати 30%.	залучення інвестора (компанії виробника нафти) до побудови в Україні сучасного нафтопереробного заводу з виробництва дизельного палива для потреб українського та європейського ринків	
удосконалення державної системи контролю якості нафтопродуктів (посилення	повноцінне впровадження системи ринкового нагляду за	

стандартів якості моторного палива та контролю за їх дотриманням роздрібною мережею)	якістю нафтопродуктів, посилення інформування суспільства щодо компаній відповідальних за поширення неякісного палива	
ліквідація необґрунтованих форм державної підтримки нафтопереробних заводів, утримання від надання податкових пільг тощо	запровадження програм використання альтернативного палива моторного палива (біопалива другого покоління, скрапленого газу, сумішевих палив тощо).	запровадження програми розвитку транспортної інфраструктури для використання транспортними засобами, які працюють на альтернативних видах палива (електротранспорт, біопаливо тощо)
На ринку теплопостачання		
завершити встановлення вимірювальних приладів по всій системі теплопостачання, включаючи побутові лічильники тепла та проаналізувати можливості просування в бік поквартирного обліку	забезпечити приладний облік теплоспоживання на всьому ланцюжку «виробництва – постачання – споживання (включаючи домогосподарства)»	запровадити систему комерційних розрахунків на основі якісних показників надання послуг телозабезпечення та охолодження
забезпечити перехід до тарифів, що відповідають витратам та обсягам споживання, скасування перехресного субсидування	завершення лібералізації внутрішнього ринку теплової енергії, розділення ринку послуг з теплопостачання та теплогенеравання	
оптимізація місцевих систем теплопостачання на основі економічної ефективності, узгодження централізації та децентралізації теплопостачання	запровадження механізму «альтернативної котельні» передбачає визначення економічно обґрунтованого граничного рівня ціни на теплову енергію, що відповідає ціні на теплову енергію від альтернативного джерела теплопостачання при застосуванні найкращих доступних технологій.	
Підціль 2.2. Реформування системи економічного регулювання енергетичного сектору		
<p>Завдання:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ліквідація адміністративного втручання у діяльність суб'єктів енергетичного сектору; - Запровадження системи економічного регулювання функціонування енергетичного сектору (податки; рентні ставки; кредити та страхування); - Розвиток ринкової фінансової інфраструктури реалізації проектів у сфері енергетики (банки, інвестиційні фонди, акції, облігації тощо); 		
уточнення механізму та рівня ставок екологічного податку, цільової надбавки до діючого тарифу на електричну, теплову енергію та природний газ	Запровадження податку регулюючого енерговикористання (вуглецевий податок) як джерела наповнення державного фонду розвитку енергетики (у результаті поєднання інших видів податків та зборів)	запровадження внутрішньої система торгівлі викидами («вуглецевий» ринок)
гарантування стабільності та незмінності фіскального режиму для суб'єктів енергетичних ринків	удосконалення економічних інструментів регулювання функціонування енергетичних ринків (кредити, страхування)	входження України до міжнародних проектів з розвитку ресурсної бази, трансферу технологій,
вирівнювання для підприємств всіх форм власності плати за користування надрами під час видобутку видобутку нафти та газу відповідно до графіку зниження рівня субсидування та вирівнювання цін для різних категорій споживачів (комерційний/побутовий сектор)	удосконалення стимулювання видобування енергоресурсів природного газу та нафти шляхом зниження ставок рентних платежів компанії, які будуть видобутку вуглеводнів на виснажених родовищах, низько дебітних свердловинах і родовищах із складними умовами розробки	
спрощення дозвільних процедур щодо: - видачі спецдозволів на користування надрами;		

<p>-оформлення земельних ділянок під час проведення геологорозвідувальних робіт та комерційного видобутку вуглеводнів;</p> <p>-оформлення земельних ділянок для будівництва об'єктів енергетики, прокладання трубопроводів та електричних мереж;</p> <p>-застосування прозорих і конкурентних конкурсних процедур для отримання ліцензій, подовження терміну дії ліцензій,</p> <p>-визначення вичерпного переліку підстав для відкликання ліцензій, заборона анулювання ліцензій без компенсації витрат і посилення контролю за виконанням умов ліцензій</p>		
<p>Підціль 2.3. Формування сприятливого інвестиційного клімату</p>		
<p>Завдання:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Відкриття доступу на ринок для третіх осіб - Гарантування рівноправного доступу до енергетичної інфраструктури на основі економічних параметрів 		
<p>формування правових засад для залучення стратегічних інвестицій на довгострокову перспективу (угоди про розподіл продукції, концесії, угоди про співпрацю)</p> <p>підвищення рівня гарантій прав інвесторів шляхом чіткої формалізації та складання вичерпного переліку причин чи призупинення дії ліцензій, спецдозволів, майнових прав тощо</p>	<p>уточнення механізмів стимулювання залучення інвестицій на розвиток визначених пріоритетів відповідно до цілей Стратегії (податки; рентні ставки; кредити та страхування)</p> <p>формування фонду підтримки розвитку інноваційних енергетичних технологій та проектів</p>	<p>розглянути варіанти міжнародного партнерства для придбання ліцензій на інноваційні енергетичні технології та матеріали</p>
<p>запровадження вимог щодо біржової торгівлі енергоресурсами</p>	<p>розширення використання біржової торгівлі, залучення іноземних постачальників та споживачів до роботи на українських торгових площадках</p>	<p>Забезпечення розвитку ринку енергоресурсів, торгівлі енергетичними деривативами (ф'ючерси, опціони тощо)</p>
<p>запровадження законодавчої бази залучення іноземних інвесторів до управління державними об'єктами енергетики, операторами енергетичної інфраструктури (оператори підземних сховищ газу, оператори магістральних мереж)</p>	<p>формування системи підтримки реалізації стратегічних проектів у енергетичній сфері (<i>державний енергетичний фонд (банк) надає підтримку великим проектам в енергетиці</i>)</p>	
<p>забезпечення доступу третьої сторони до енергетичних систем передачі та розподілу на основі оприлюднених тарифів, прийнятних для всіх споживачів (і)</p>	<p>запровадження вимоги обов'язкового оприлюднення оператора систем передачі та розподілу розкривати щоденну інформацію про наявність (відсутність) вільних потужностей</p>	
<p>ЦІЛЬ 3: ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ ПАЛИВНО-ЕНЕРГЕТИЧНИХ РЕСУРСІВ</p>		
<p>Підціль 3.1. Підвищення енергоефективності національної економіки</p>		
<p>Завдання:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Забезпечити сталий економічний розвиток при мінімізації зростання енергоспоживання - Підвищити конкурентоспроможність національного виробництва (досягнення ВВП на рівні країн конкурентів) 		
<p>встановлення вимог до обладнання та технологій щодо рівня енергоспоживання та екологічних параметрів (запровадження нових стандартів, технічних регламентів, сертифікації, енергоефективного маркування тощо)</p>	<p>практичне використання механізмів підтримки проектів енергоефективності (енергетичні послуги, енергетичний аудит, ринок послуг ЕСКО-компаній)</p>	<p>посилення вимог до обладнання та технологій щодо рівня енергоспоживання та екологічних параметрів</p>
<p>розробка та впровадження законодавства в частині поширення систем</p>	<p>формування інфраструктури концентрації та надання</p>	

енергоменеджменту (для суб'єктів господарювання з значними обсягами енергоспоживання), енергетичного аудиту (для підприємств природних монополістів) та енергетичної сертифікації (будівель) (i)	фінансових ресурсів суб'єктам господарювання для потреб технологічної модернізації (розвиток фондового ринку, розширення комерційного кредитування)	
запровадження практики укладання добровільних угод між підприємствами, об'єднаннями підприємств різних галузей щодо підвищення рівня енергоефективності виробництва та впровадження новітніх технологій	моніторинг та забезпечення виконання прийнятих цілей енергоефективності, в тому числі, відповідності реальних та очікуваних результатів діяльності	
використання міжнародних фінансових інститутів та програм технічної підтримки для фінансування проектів енергоефективності	забезпечення участі України у системі міжнародних інституцій з питань енергоефективності	
Підціль 3.2. Підвищення ефективності кінцевого енергоспоживання		
Завдання:		
<ul style="list-style-type: none"> - Підвищення енергетичної ефективності енергоспоживаючого обладнання. - Зниження рівня втрат енергоресурсів в мережах постачання. - Зниження питомих витрат на одиницю виробленої продукції (генерованої одиниці енергії) 		
створення власника житла в багатоквартирних будинках (створення ОСББ) як інструменту для реалізації колективних заходів підвищення енергоефективності багатоквартирних будинків	запровадження механізмів стимулювання енергоефективності у житловій сфері споживачів енергії (система надання енергетичних послуг, енергетичний аудит, фінансові інструменти тощо)	
забезпечення спільного фінансування державою й ОСББ першого капітального ремонту житлового будинку		
забезпечення 100% комерційного обліку споживання енергоресурсів у житловій сфері		
запровадження вимог щодо рівня енергоефективності побутового, офісного та опалювального обладнання, енерговикористання у будівлях (i)	забезпечення усунення енергетично неефективного обладнання з ринку прийняти стандарти з енергоефективності для дорожнього транспорту	перегляд класів енергоефективності обладнання відповідно до нового рівня науково-технічного розвитку
встановлення цільових показників зниження енергоспоживання будівель об'єктів бюджетної сфери та запровадження системи енергетичного моніторингу об'єктів бюджетної сфери (на рівні місцевих органів влади та відомчої підпорядкованості відповідно до підпорядкованості головного розпорядника бюджетних коштів)	забезпечення реалізації цільової програми енергозбереження у бюджетній сфері забезпечення застосування договорів енергоефективного підряду (ЕСКО) у бюджетній сфері	
запровадження тарифної підтримки реалізації енергозберігаючих інвестиційних проектів суб'єктів господарювання – підприємств природних монополістів	запровадження системи управління попитом та надання енергетичних послуг (запровадження системи «білих» сертифікатів) (i,ii)	
запровадження законодавства щодо договорів енергоефективного підряду (ЕСКО) (i)		
запровадити механізми підтримки муніципалітетів для розробки привабливих для фінансування проектів енергоефективності.	забезпечення застосування договорів енергоефективного підряду (ЕСКО) у житлово-комунальній сфері	
стимулювання кінцевого споживача енергії до застосування кращої практики енерговикористання, створення інформаційно-консультаційної та фінансової інфраструктури реалізації проектів енергоефективності суб'єктами господарювання та населенням;	поширення механізмів підтримки фізичних осіб як кінцевих споживачів енергетичних послуг (кредитування населення на пільгових умовах, надання грантової допомоги, пільгове оподаткування тощо)	

Підціль 3.3. Підвищення суспільної підтримки енергоефективності**Завдання:**

- Формування системи інформування та популяризації енергоефективності
- Підвищення доступності та надійності дезагрегованої енергетичної статистики, показників енергоефективності
- Створення системи навчання з питань ефективного використання енергоресурсів

створення системи збору, аналізу та використання даних про кінцеве споживання енергоресурсів для формування порівняльної бази щодо ефективності використання енергоресурсів співставної із міжнародною практикою	створення і регулярне поновлення електронних баз даних, щодо показників енергоефективності	
<ul style="list-style-type: none"> - запровадження системи енергоефективного маркування для стимулювання поширення на ринку енергоефективного побутового, офісного та опалювального обладнання, зниження енергоспоживання у будівлях (i,ii) - забезпечення державного нагляду за відповідністю енергоспоживаючих товарів вимогам технічних регламентів щодо енергетичного маркування. - відображення в процедурі здійснення державних закупівель енергоспоживаючого обладнання додати як одну з обов'язкових умов відповідність обладнання вищого класу енергоефективності 	реалізація демонстраційних проектів енергоефективності (пілотних інвестиційно-інноваційних проектів в енергетичному комплексі, будівель із нульовим енергоспоживанням тощо)	
<ul style="list-style-type: none"> - реалізація освітніх програм щодо підготовки фахівців з сучасних технологій у сфері енергетики та енергозбереження; - запровадження практики національних рекламних кампаній у демонстрації можливостей та переваг енергозбереження 	запровадження системи інформаційної підтримки населення з питань енергоефективності домогосподарств	

ЦІЛЬ 4: ЕКОЛОГІЧНО ПРИЙНЯТНИЙ РІВЕНЬ ВПЛИВУ ЕНЕРГЕТИКИ НА ДОВКІЛЛЯ**Підціль 4.1. Зниження негативного впливу паливно-енергетичного комплексу на довкілля****Завдання:**

- Зниження викидів газів (парникових та шкідливих для здоров'я), обмеження впливу на воду та землю
- Мінімізація відходів від діяльності енергетики
- Обмеження використання земель для цілей ПЕК (виведення з експлуатації земельних ділянок внаслідок забруднення відходами)

запровадження заходів обмеження впливу енергетики на навколишнє середовище (i): <ul style="list-style-type: none"> - системи екологічного менеджменту та екологічного аудиту (EMAS); - нормативно-правових актів з питань забезпечення якості атмосферного повітря; - оцінка впливу на навколишнє середовище певних державних та приватних проектів 	забезпечити відповідність рівнів плати за забруднення навколишнього середовища та використання природних ресурсів до заподіяних економічних та соціальних збитків	
запровадження нормативно-правових актів з питань здійснення стратегічної екологічної оцінки (СЕО) як інструменту вдосконалення процесів планування в цілому та інтеграції екологічних аспектів у політику, плани і програми діяльності суб'єктів господарювання та органів державної (ii)	забезпечення розвитку перспективних технологій безпечного, екологічно сприятливого та енергоефективного автомобільного транспорту	
затвердити Національний план дій із скорочення викидів забруднюючих речовин в атмосферне повітря від великих спалювальних установок (SO ₂ , NO _x і пилю) - (програму реконструкції та модернізації теплоелектростанцій і теплоелектроцентралей) (i)	забезпечення модернізації генеруючих потужностей, впровадження екологічно безпечних технологій з метою зниження викидів забруднюючих речовин до рівня визначеного міжнародними зобов'язаннями, зокрема	реалізувати проекти будівництва надкритичних та супернадкритичних електростанцій, що працюють на вугіллі, та проекти «захоронення

	вимогам Директиви 2010/75/ЄС про промислові викиди	вугцевих викидів» ТЕС (CCS)
затвердити програму зниження впливу на навколишнє середовище та використання золошлакових відходів підприємств енергетичного сектору	забезпечення розвитку технологій переробки відходів паливно-енергетичного комплексу стимулювати використання відходів енергетичного сектору, як вторинної сировини для економіки	
запровадження нормативно-правових актів з питань забезпечення якості та вмісту сірки у деяких видах рідкого палива (ii)		
формування системи управління відходами (скорочення та використання захоронення відходів, що біологічно розкладаються)	уточнення нормативно-правових актів з питань забезпечення викидів забруднюючих речовин, скидування стічних вод, утворення відходів підприємств енергетичного сектору	
- уточнити плани створення повного циклу поводження із відпрацьованим ядерним паливом та радіоактивними відходами, розподілення відповідальності за різними стадіями поводження з відпрацьованим ядерним паливом та радіоактивними відходами (ii) - визначити оператора (на етапах проектування, будівництва та експлуатації) централізованого сховища для відпрацьованого ядерного палива - прийняти рішення щодо будівництва сховища для захоронення радіоактивних відходів у стабільних геологічних формаціях	завершити формування циклу поводження із відпрацьованим ядерним паливом та радіоактивними відходами визначити оператора, забезпечити проектування та встановити терміни будівництва геологічного сховища для захоронення радіоактивних відходів;	будівництво геологічного сховища для захоронення радіоактивних відходів;
Підціль 4.2. Забезпечення низьковуглецевого розвитку національної економіки		
Завдання: - Забезпечення зниження рівня викидів CO ₂ на одиницю валового внутрішнього продукту - Зміна структури енергогенеруючих потужностей у напрямку низьковуглецевих технологій - Скорочення викидів парникових газів від стаціонарних та пересувних енергоспоживаючих установок		
розроблення законодавства в частині запровадження схеми торгівлі викидами парникових газів (ii)	запровадження системи оцінки та моніторингу викидів парникових газів та її адаптування для запровадження системи торгівлі квотами на викиди парникових газів (вуглецевий ринок)	забезпечення функціонування внутрішнього українського вуглецевого ринку, його узгодження з європейським вуглецевим ринком
уточнити потенціал участі України в угодах по зміні клімату на період після 2020 р., зокрема в глобальній торгівлі викидами ПГ, інших ринкових механізмах та механізмі передачі технологій	забезпечити запровадження та використання «посткіотських» інструментів «зеленого» інвестування та торгівлі квотами на викиди парникових газів	
встановлення критеріїв сталості виробництва біопалива та біомаси та скорочення викидів парникових газів в атмосферу, забезпечення відповідності виробництва критеріям сталості (ii)		
ЦІЛЬ 5: ДИВЕРСИФІКАЦІЯ ЕНЕРГОЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТА ВХОДЖЕННЯ В ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ЕНЕРГЕТИЧНИЙ РИНОК		
Підціль 5.1. Оптимізація структури паливно-енергетичного балансу		
Завдання: - Розширення технічних та економічних можливостей отримання енергоресурсів з альтернативних джерел - Збільшення частки відновлювальної енергетики у балансі первинного споживання первинних енергоресурсів - Розширення в енергетичному балансі частки місцевого палива		
уточнення класифікації запасів та прогнозних ресурсів нафти та горючих газів	суттєве збільшення власного видобутку природного газу	вихід на самозабезпечення по

та методики оцінки співвідношення запасів до обсягів видобування (R/P Ratio)	завдяки активізації видобутку природного газу за традиційними нетрадиційними технологіями	природному газу завдяки розширенню видобування традиційних запасів газу та реалізації проектів видобутку нетрадиційного газу
актуалізація загальнодержавної програми розвитку мінерально-сировинної бази України на період до 2030 року, уточнення потенціалу розроблення родовищ урану й інших корисних копалин, вугілля, розвідки нових родовищ нафти, газу та конденсату	Запровадження податку на енерговикористання, як інструменту регулювання структурою паливно-енергетичного балансу (шляхом встановлення ставок на використання видів енергоресурсів)	
формування місцевих енергетичних систем на основі економічно ефективного врахування потенціалу місцевих видів палива, логістики постачання, регіональної та загальнодержавної енергетичної інфраструктури (Розробка місцевих схем енергозабезпечення та енергетичних програм)		
Підціль 5.2. Забезпечення диверсифікації постачання енергоресурсів		
<p>Завдання:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Забезпечення технічної та економічної можливості диверсифікації постачання енергоресурсів (нафти, нафтопродуктів, природного газу - мінімум як із трьох джерел, ядерного палива мінімум з двох джерел) - Забезпечення частки одного постачальника у загальному обсязі постачання викопних видів палива не повинен перевищувати 30% 		
розширення реверсу природного газу зі Словаччини, максимальне використання наявних реверсних ресурсів Угорщини та Польщі та будівництво інших інтерконекторів Польща-Україна	реалізації нових інфраструктурних проектів газопостачання, з метою подальшої диверсифікації маршрутів постачання газу	
модернізація та збільшення місткості українських ПСГ у Західній Україні	оцінка техніко-економічної доцільності реалізації проекту LNG – термінал в Україні	
удосконалення роботи ринку нафтопродуктів та створення умов для залучення інвестицій іноземних компаній-виробників нафти з побудови в Україні сучасного нафтопереробного заводу	забезпечення продукцією українських НПЗ не менше 30% ринку при обмеження поставок з одного джерела на рівні 30% від всього об'єму імпорту палива	забезпечення частки українських НПЗ не менше 50% ринку забезпечення поставок з одного джерела не більше 30% імпортованої сировини, необхідної для виробництва моторного палива
запровадження біржової торгівлі вугільною продукцією та безперешкодний допуск на ринок імпортного вугілля	забезпечення споживачів власною вугільною продукцією у обсязі не менше 70% ринку	
забезпечення корпоратизації оператора АЕС України	- здійснення оцінки доцільності залучення стратегічного іноземного інвестора до управління АЕС України, (часткової приватизації - при збереженні державної власності та управлінського контролю за діяльністю компанії) - укладання угоди про співробітництво з постачальником альтернативних ядерних технологій (для будівництво нових атомних енергоблоків)	створення стратегічних альянсів з іноземними компаніями з питань розвитку та використання в Україні перспективних ядерних технологій, реалізація програми заміщення вибуваючих блоків АЕС новими
забезпечити участь України у міжнародних програмах ядерних досліджень на дослідницьких реакторах та ядерних установках		
встановити цільові показники та забезпечити диверсифікацію постачання ядерного палива на українські АЕС з двох зовнішніх джерел	встановити вимоги до проектів будівництва нових енергоблоків АЕС щодо недопущення залежності лише	

	від палива російського виробництва	
<p>уточнити державну цільову програму «Ядерне паливо України» щодо створення нових елементів неповного ядерно-паливного циклу в рамках дотримання міжнародного законодавства у ядерній сфері (видобування урану, виробництва цирконію і необхідних виробів із цирконію, фабрикації ядерного палива)</p> <p>опрацювати питання щодо застосування ринкових механізмів прямих фінансування будівництва заводу фабрикації ядерного палива та сформулювати ринкові механізми гарантій купівлі палива (довгострокові комерційні угоди на постачання палива з оператором АЕС, проектне фінансування)</p>	забезпечення функціонування заводу з фабрикації ядерного палива в Україні для постачання палива на внутрішній та зовнішній ринок	
Підціль 5.3. Забезпечення розвитку відновлюваної енергетики		
<p>Завдання:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Розширення використання поновлюваних джерел енергії в використанні кінцевого споживання енергії - Збільшення частки біопалива на ринку транспортного, збільшення використання біопалива другого покоління - Диверсифікація джерел постачання та створення оптимальних умов для розподіленої генерації електроенергії на основі наявних ресурсів на місцях 		
<p>прийняття Схеми комплексного використання водних і гідроенергетичних ресурсів річок України та уточнення невикористаного економічно ефективного гідроенергетичного потенціалу</p> <p>запровадження практики встановлення на наступні 10 років національних орієнтовних цілей щодо використання відновлюваних джерел енергії (прийняття та періодичний перегляд Національного плану)</p>		
встановлення порядку видачі, використання та припинення дії гарантії походження електричної енергії для суб'єктів господарювання, що виробляють електричну енергію з альтернативних (відновлюваних) джерел енергії.	<p>запровадження нового підтримуючого механізму виробництва теплової та електричної електроенергії з відновлювальних джерел енергії;</p> <p>запровадження принципу взаємовиключеності механізмів підтримки відновлювальної енергетики (податкове стимулювання або «зелені» тарифи)</p>	запровадження механізму припинення надання підтримки відновлюваній енергетиці при вирівнюванні цін для традиційних та відновлювальних джерел енергії
удосконалення законодавства в частині встановлення вимог щодо використання відновлювальної енергетики на місцевому рівні	формування системи логістичного забезпечення (інфраструктури) збирання біологічної сировини, маркетингу та транспортування до споживача	
<ul style="list-style-type: none"> - прийняття зобов'язань щодо поступового збільшення частки альтернативних видів палива на транспорті з урахуванням вимог щодо сталості палива (скорочення викидів парникових газів) - розробити технічні вимоги до виробництва і використання біопалив та біорідин із скороченням обсягів викидів парникових газів - розробити критерії сталості для рідкого та газоподібного палива, що виробляється з біомаси та використовується на транспорті, а також для рідкого палива, що виробляється з біомаси та призначається для енергетичного використання, іншого ніж транспорт, враховуючи виробництво електричної, теплової енергії та енергії на охолодження. 	посилення вимог щодо вмісту альтернативних видів палива та використання в автотранспорті біопалива 2-го покоління забезпечення виробництва синтетичних видів палива на основі вугілля, біомаси, тощо	реалізації програм створення інфраструктури використання електротранспорту, транспорту з використанням альтернативних палив

запровадження механізму підтримки «технологічних платформ» з розвитку окремих видів відновлювальної енергетики (біогазових установок, виробництва біометану, використання біомаси, розвитку інфраструктури використання альтернативних видів палива на транспорті, електротранспорту, відходів тощо)	удосконалення механізму «місцевої складової» для стимулювання виробництва енергетичного устаткування в Україні розробка програми кредитування національного виробництва обладнання для сектора відновлюваної енергетики, залучення коштів міжнародних фондів, фондів та програм ЄС	
скорочення строків видачі та кількості дозвільних документів, необхідних для впровадження проектів з використання ВДЕ	запровадити механізми стимулювання кінцевого споживача до використання обладнання українського виробника	підготовка до зняття з експлуатації та утилізації обладнання відновлювальної енергетики (утилізація сонячних панелей тощо)
Підціль 5.4. Вхідження енергетичного сектору України до європейського енергетичного ринку		
<p>Завдання:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Забезпечення безперешкодного руху ресурсів, енергії, технологій та капіталів між енергетичним ринком України та ЄС - Вхідження операторів енергетичних систем та національних регуляторів у європейські формати співпраці - Вхідження енергетичного сектору України до європейської системи енергетичної безпеки - Зростання ринку українських компаній на європейських енергетичних ринках 		
запровадження нормативно-правових актів щодо адаптації нормативно-технічного регулювання енергетики з відповідним затвердженням технічних вимог до об'єктів електроенергетики відповідно до вимог ENTSO-E реалізація до 2018 року цільової програми інтеграції Об'єднаної енергетичної системи України до енергетичного об'єднання енергосистем європейських держав (ENTSO-E)	приєднання об'єднаної енергетичної системи України до ENTSO-E	Вхідження на український енергетичний ринок інвесторів та постачальників з країн ЄС інтеграція України в єдиний європейський ринок
інфраструктурна підготовка до постачання природного газу із країн ENTSO-G (реалізація проектів газових інтерконекторів, із Румунією, Угорщиною, Словачиною, Німечиною, Польщею) правова та організаційна підготовка до створення віртуальної торгової точки (Східноєвропейський газовий хаб) на базі українських підземних сховищ природного газу.	забезпечення повноцінного функціонування Східноєвропейського газового хаба та участь оператора підземних сховищ газу у торгових операціях на внутрішньому та європейському ринках	перенесення точки закупівлі природного газу з Російської Федерації на східний кордон України
Ціль 6. ЕФЕКТИВНІСТЬ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В ЕНЕРГЕТИЧНІЙ СФЕРІ		
Підціль 6.1. Створення системи управління енергетичною безпекою		
<p>Завдання:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Запровадження системи стратегічного планування розвитком паливно-енергетичного комплексу - Забезпечення функціонування системи моніторингу стану енергетичної безпеки 		
Створення системи моніторингу та аналізу енергетичних ринків, світових тенденцій розвитку енергетики та критичних ризиків енергетичній безпеці України на базі державних ресурсів енергетичного сектору Визначення відповідального за оцінку ризиків та загроз енергетичній безпеці та координацію діяльності з реалізації енергетичної політики у цій сфері	здійснення підготовки та оприлюднення щорічного звіту щодо аналізу енергетичної безпеки України, безпеки енергопостачання споживачів	набуття членства в Міжнародному Енергетичному Агентстві (IEA), ядерному енергетичному агентстві (NEA) інших міжнародних організаціях у сфері енергетики

запровадження системи показників стану реалізації енергетичної політики та стану енергетичної безпеки та забезпечення їх щорічного моніторингу	підготовка та періодичне (раз на 5 років) оприлюднення Національної доповіді щодо стану реалізації Енергетичної стратегії України	
забезпечення повноцінного впровадження стандартів Ініціативи щодо прозорості видобувних галузей (ЕІПІ), встановлення вимог щодо ведення бухгалтерського обліку та формування фінансової звітності видобувних компаній за міжнародними стандартами (МСФЗ)	запровадження вимоги до енергетичних компаній інформувати щодо перспективного укладання угод із зовнішніми партнерами на предмет їх впливу на цілі Стратегії	
забезпечення повноцінної участі України в європейських системах раннього попередження загроз енергетичній безпеці (механізмах раннього попередження, публікації даних щодо виробництва, транзиту енергоресурсів тощо)	забезпечення повноцінної участі України в роботі об'єднання європейських енергетичних регуляторів (ACER), участь у координаційних групах.	повноцінне входження України до системи механізмів солідарності забезпечення енергопостачання європейських країн
забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації енергетичної політики (залучення недержавних організацій, аналітичних центрів тощо)	встановлення механізму моніторингу процесів «зливання та поглинання компаній» на енергетичних ринках та недопущення монополізації ринків	
	запровадження законодавства в частині зниження ризиків недружнього «поглинання» стратегічних державних активів та операторів енергетичної інфраструктури.	
Підціль 6.3 Задоволення потреб національної економіки в особливий період		
<p>Завдання:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Формування правової бази функціонування енергетичного сектору в особливий період (прогнозування ризиків та загроз, формування система державного управління, обмеження на діяльність, залучення ресурсів приватного сектору) - Забезпечення готовності паливно-енергетичного комплексу забезпечити потреби національної економіки в енергії у кризових ситуаціях 		
запровадження законодавства в частині вдосконалення системи фізичного захисту об'єктів енергетики, (розробка Концепції безпеки енергетичної інфраструктури України)	удосконалення координації та формування системи державно-приватного партнерства реагування на загрози енергетичній безпеці	
законодавче врегулювання питання функціонування національної економіки і, зокрема, паливно-енергетичного комплексу у період надзвичайного стану (особливий період), надання права державі викупати наявні, у приватного сектору, енергоресурси для забезпечення функціонування національної економіки на період дії надзвичайного стану	запровадження практики укладання угод (з зарубіжними контрагентами: системні оператори, постачальники) про надання допомоги у випадку аварій або забезпечення гарантованого резерву на узгоджений період час (преривні контракти)	
розроблення законодавства в частині формування принципів державно-приватного партнерства в резервуванні енергетичних ресурсів та запровадження системи стратегічних запасів енергоресурсів	прийняття законодавства в частині створення механізму «резервування» державою енергоресурсів приватних компаній у обсязі 30 днів споживання, зокрема: <ul style="list-style-type: none"> - залучення ресурсів приватних компаній у випадку кризової ситуації (врегулювання права викупу визначених обсягів за ринковими цінами) - здійснення товарних інтервенцій для стабілізації енергетичних ринків у кризовій ситуації 	забезпечення дії механізму «резервування» державою енергоресурсів приватних компаній у обсязі 30 днів споживання.
визначення та надання повноважень відповідального за створення системи стратегічних запасів енергоресурсів (і)	Створення державної системи стратегічних запасів енергоресурсів (нафти, нафтопродуктів та природного газу) у обсязі 30 днів внутрішнього енергоспоживання.	Створення державної системи стратегічних запасів енергоресурсів у обсязі 61 дня середньодобового внутрішнього споживання
Підціль 6.4. Реформування системи управління енергетичним сектором		

<p>Завдання:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ліквідація адміністративного регулювання взаєморозрахунків на ринку - Запровадження системи стратегічного планування енерговикористання та управління розвитком паливно-енергетичного комплексу 		
перегляд функцій та повноважень органів влади щодо регулювання ринків, законодавче закріплення повноважень та незалежності національних регуляторів для кожного з енергетичних ринків відповідно до вимог Третього енергетичного пакету (ii)	забезпечення контролю національних регуляторів у сфері енергетики за належним рівнем прозорості на монопольних ринках та ефективного нагляду за дотриманням конкуренції	
впровадження сучасних європейських стандартів корпоративного управління держаними енергетичними компаніями	запровадження contingency planning в енергетичному секторі (впровадження системи оцінювання ризиків суб'єктами господарювання енергетичного сектору (стандарт та системи добровільних угод) та системи реагування на загрози енергетичній безпеці (паспорт загроз) та плану ліквідацію наслідків надзвичайних ситуацій)	
розробка законодавства щодо запровадження на рівні суб'єктів господарювання, практики аналізу та реагування на загрози роботі енергетичних об'єктів (contingency planning)		
децентралізація владних повноважень та передача ресурсів та відповідальності за функціонування житлово-комунальної сфери та комунальної енергетики на місцевий рівень, децентралізацію систем енергозабезпечення з використанням місцевих видів палива та відновлювальних джерел енергії	формування системи моніторингу та оцінки ефективності реалізації положень державної енергетичної політики на місцевому рівні	забезпечення підтримки діяльності національних енергетичних компаній на європейських та глобальних ринках та їх участі у міжнародних проєктах (створення кредитних агенцій, страхування «політичних» ризиків тощо)
забезпечення удосконалення енергетичної статистики: формування систем моніторингу паливно-енергетичного балансу, показників енергоефективності, викидів та верифікації парникових газів, запасів енергоресурсів тощо	забезпечення щорічного оприлюднення: <ul style="list-style-type: none"> - розширеної енергетичної статистики, фактичних енергетичних балансів - забезпечення підготовки та публікації щорічних довгострокових енергетичних балансів (понад 5 років) 	забезпечення удосконалення функціонування систем моніторингу паливно-енергетичного балансу
внесення змін до нормативно-правових актів, умов та правила здійснення ліцензійної діяльності, підготовки директив на переговори, порядку підготовки державних цільових програм положень щодо врахування положень та цілей Стратегії		
забезпечення відкриття для споживачів структури тарифів на природний газ, електроенергію, теплову енергію, їх транспортування (i)		

i - Відповідно до зобов'язань України за договором про приєднання до Європейського Енергетичного Співтовариства.

ii - Відповідно до Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони.